

บทนำ

ริ้วสีทองของวันใหม่แต่มืดดัดกับฟ้าสีเทา ยามรุ่งสางเคยเป็นภาพที่เธอชอบที่สุด แต่ไม่ใช่วันนี้ เธอกลัวฟ้า กลัววันข้างหน้าจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

นับแต่ได้รับข่าวร้ายเกี่ยวกับสุขภาพของผู้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของบ้านหรือกานต์รับขึ้นเครื่องบินกลับจากการเดินทางท่องเที่ยวและพักผ่อนกับเพื่อนที่เชียงใหม่ เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเวลาอันน่าหว่ววิตกจะมาถึงเร็วเช่นนี้ ไม่สิ มันอาจไม่เร็วก็ได้ แต่เป็นเธอที่ไม่เคยตระหนักถึงคุณค่าของเวลาและใช้ชีวิตไปเรื่อยเปื่อย

รถแท็กซี่จอดหน้าร้านอัลลอยสีน้ำเงินขนาดใหญ่ หญิงสาวคว้ากระเป๋าเดินทางแบบเบ็กแพ็กเพียงใบเดียวลงจากรถ ประตูเหล็กไม่ได้ล็อก ร่างบางจึงก้าวเข้าไปพบกับสนามหญ้าที่กินพื้นที่กว้างไม่ต่างจากตัวบ้าน น้ำเกษมคนสวนกำลังกวาดใบไม้ดอกไม้ที่ร่วงเกลื่อนสนาม แกงฉีกยิ้มเห็นเหงื่อสีคล้ำเมื่อหันมาเห็นเธอ

“อ้าว คุณหนู”

ปกติแล้วเธอไม่เคยพลาดหยุดคุยกับแกเรื่องต้นไม้หน้านาพรรณ แต่ยามนี้หิริกานต์ร้อนใจเกินกว่าจะให้เวลาแกลืกรอบตัวอย่างที่เป็นมาทั้งชีวิต เธอยิ้มเร็วๆ และรีบก้าวต่อไปยังบ้านเดี่ยวสองชั้นสีขาว ตัดสีด้วยประตูและหน้าต่างไม้ขีดเงา หน้าตัวบ้านตรงกับหน้าต่างขนาดเต็มบานคือบ่อปลา แพนซีคาร์ปยาวกว่าลิบเมตร กลางบ่อเป็นแท่นหินกลมซึ่งมีน้ำพุตลอดเวลา

“อ้าว คุณหนู”

เสียงทักดังขึ้นอีกครั้งทันทีที่เธออย่างเท้าเข้าบ้าน คราวนี้มาจากสาวรุ่นวัยไล่เลี่ยกับเธอนามว่าชะเอม ‘คุณหนู’ ออดยิ้มขันระคนอ่อนใจไม่ได้ที่ใครต่อใครต่างดูแปลกใจที่เห็นเธอ

“คุณตาล่ะชะเอม ยังไม่ตื่นหรือ” ถามแล้วก็ใจไม่ดีเสียเอง เมื่อรู้ดีว่าแต่ไหนแต่ไรมาคุณตาลักตื่นเช้าเสมอ

หว่าคำตอบของสาวใช้สร้างความตกตะลึงให้แก่หญิงสาวไม่น้อยไปกว่าข่าวร้ายที่รู้จากทนายประจำตัวท่านเมื่อคืนนี้เลย

“คุณท่านไปตีกอล์ฟแต่เช้าแล้วค่ะ”

“ฮะ! ไปได้อย่างไร ทำไมทุกคนไม่ช่วยกันห้าม แล้วคุณตาไปกับใคร”

ราวกับไม่เชื่อ หิริกานต์ชะง่อมองไปทางโรงรถ เพิ่งสังเกตเดี๋ยวนั้นเองว่ารถเมอร์เซเดสสีบรอนซ์ไม่ได้จอดอยู่ที่นั่น

“พี่ชาติขับรถให้เหมือนเดิมค่ะ แล้วพวกเอมหรือจะกล้าห้ามท่านไป” หญิงสาวทำท่านับนิ้วก่อนเอียงคอกถาม “อีกคำถามคุณหนูถามว่าอะไรนะค่ะ”

เจ้านายสาวลอกตาอ่อนนอกอ่อนใจ “ถามว่าคุณตาไปออกรอบกับใคร”

“อ้อ คงไปกับคุณนิติธรและคุณกาจพลมังคะ เมื่อเย็นวานเห็นคุณท่านปิดห้องทำงานคุยกับทั้งสองคนเป็นชั่วโมงๆ เลยค่ะ”

หัวใจหวือหวงอีกครั้งเมื่อนึกถึงฐานะที่คุณตาอาจหารู้กับแขกทั้งสองซึ่งคงไม่พ้นเรื่องอาการเจ็บป่วยของท่านที่เธอรู้จากนิติธร ทนายและที่ปรึกษาคนสนิทของท่านเมื่อคืนนี้เช่นกัน จะเป็นอย่างไรถ้าคุณตาซึ่งตามใจ

เธอมาตลอดบอกให้เธอเข้าทำงานในบริษัทหลักทรัพย์ที่ท่านก่อตั้ง ให้ท่านะทำได้ แต่เธอกงทำได้ไม่ดีแน่ในเมื่อตนไม่ได้ร่ำเรียนหรือมีประสบการณ์ด้านนี้มาก่อน

เพราะอย่างนี้กระมัง คุณตาจึงได้หาหรือเป็นการส่วนตัวกับผู้บริหารคนปัจจุบันอย่างกาจพล เธอเคยเจอเขาเพียงสองสามครั้ง เมื่อออกงานกับคุณตาครั้งหนึ่ง ที่บริษัท และอีกครั้งที่ไหน เมื่อไร เธอก็ไม่แน่ใจ แต่แต่ละครั้งที่พบกันก็แทบไม่เคยสนทนาวิสาสะ รู้เพียงว่าเธอเป็นคนที่คุณตานิยม

เออหนอ ที่ผ่านมาเธอเคยบ้ายเบียงไม่อยากเข้าทำงานในบริษัทของคุณตา แต่วันนี้...ตอนนี้...หริกานต์รู้สึกอกตัญญูเหลือเกิน แค่เพียงคิดว่าคนนอกที่ไม่ได้ร่วมสายเลือดกับคุณตาได้รับรู้ข่าวร้ายก่อนเธอ เธอก็ยิ่งรู้สึกว่ตัวเองเป็นหลานที่ใช้ไม่ได้เลย

“คุณหนูจะให้ตั้งโต๊ะเลยไหมคะ”

“ไม่เอาละ งามเหมือนไม่รู้จักฉันไปได้” เธอดึงความคิดกลับมาตอบพลางค้อน “แต่ชะเอมเจียวไข่ให้ฉันฟองหนึ่งสิ ขอขึ้นไปเก็บของก่อนแล้วเดี๋ยวตามไปในครัว”

เอ่ยจบก็เดินขึ้นบันไดไปพร้อมกับกระเป๋ายัดเป็กใบโต สาวใช้มองตามด้วยแวตาทขบขัน คุณหนูอะไรก็ไม่รู้ ชอบกินไข่เจียว

หลังเก็บข้าวของเสร็จเรียบร้อย หริกานต์ลงไปในครั้วดังที่บอกชะเอมเจียวไข่เประข้าวสวยร้อนๆ รอทำอยู่แล้ว นอกเหนือไปจากนั้น การกินข้าวในครั้วยังทำให้เธอได้พูดคุยสอบถามความเป็นไปในบ้านจากคนงานทุกคน แต่ก็ไม่มีใครแสดงออกว่ารู้เรื่องอาการเจ็บป่วยของประมุขของบ้านสักคน

มีเพียงความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยตามที่ป้าแม่บ้านเล่าว่า คุณตาสั่งให้เปลี่ยนมาทำอาหารสุขภาพเมื่อไม่กี่สัปดาห์มานี้ โดยมีทนายนิติกรจัดหานักโภชนาการมาให้คำแนะนำ ชะเอมออกปากเชื่อว่าท่านคงสนใจเทรนด์

อาหารคลีนเช่นเดียวกับคนรุ่นใหม่ หรือกานต์หัวเราะตาม แต่เธอรู้ว่านั่นไม่ใช่ เพราะคุณตาเกิดอยากอินเทรนด์ขึ้นมา

หญิงสาวกลับขึ้นห้องอีกครั้ง พร้อมกับที่มีสายเรียกเข้าจากเพื่อนพอดี

“ถึงบ้านยังแแก” เสียงแหลมเล็กของเพื่อนสนิทที่เธอไปค้างด้วยนานร่วมเดือนดังมาตามสาย

“ถึงสักพักแล้วละ ขอบใจยู๋ย”

“โอเคๆ แล้วคุณตาแกเป็นยังไงบ้าง”

“ยังไม่เจอเลย ตาออกไปตีกอล์ฟ เหลือเชื่อเปล่าละ” เธอตอบกลับหัวเราะเสียเอง

“เชื่อแล้วว่าคุณตาแกอินดีจริงๆ”

“โคตรคูลอะคะ หลานอย่างฉันสู้ไม่ได้”

สองสาวหัวเราะไปด้วยกัน หวังให้เสียงแห่งความสุขนั้นช่วยปิดเป่าความหวาดกลัวไปจากใจ ขึ้นชื่อว่ามะเร็ง ใครได้ยินคำนี้ต่างก็ยากจะทำใจ

“ไว้ฉันลงไปหาแกเร็วๆ นี้แหละ จะชนอะโวคาโดไปให้คุณตาแก แล้วนัดเจอพวกไอ้ไก่ไอ้ไข่ด้วย”

“เออ มาสิๆ หรือเราไปหาไก่ไข่ดีแก กรุงเทพฯ ไปสุพรรณใกล้ๆ แค่นี้เอง” คนติดเที่ยวไม่วายคิดเรื่องเที่ยวอีกจนได้

“นั่งหอม นี่ถ้าแกชวนเที่ยวต่ออีกครึ่งนะ ฉันจะคิดว่าแกไม่อยากจะให้พวกฉันเหยียบบ้าน”

ทริกานต์หัวเราะร่วน เธอจำต้องยอมเป็นฝ่ายให้เพื่อนมาเยี่ยมบ้าง ทั้งที่คิดว่าบ้านตนไม่มีสิ่งใดน่าสนใจ ต่างจากแปลงผักผลไม้เมืองหนาวที่บ้านของญาติ หรือไร่นาจของฝาแฝดไก่กับไข่ ทั้งสามเป็นเพื่อนสนิทจากคณะเกษตรที่ตนศึกษาเล่าเรียนมา

“เออๆ ไว้นัดกัน”

สองสาวไม่อาจล่วงรู้ได้เลยว่า การเจอกันครั้งหน้าอาจต่างกรรมต่าง

วาระกับที่พวกตนตั้งใจ

ผู้ที่หลานสาวจะพบเจอมาที่บ้านตอนบ่ายแก่ๆ หรือกานต์รีบก้าวออกไปต้อนรับทันทีที่รถเมอร์เซเดสจอดเทียบกระเบื้องบ้าน ชายชรารูปร่างสันทนต์ลงจากรถด้วยใบหน้าเมื่อนยิ้ม แต่เธอคิดไปเองหรือไม่ก็สุดรู้ว่าหน้าของท่านซีดเซียว

“คุณตา”

เธอสวมกอดเอวท่าน ผู้เป็นตาโอบหลานแรงๆ ทีหนึ่ง แล้วดันไหล่ อีกฝ่ายออกอย่างเกรงว่าหลานจะพลอยเหนียวตัว

“เจ้าลูกแมวซื่ออ่อน กลับมาถึงนานหรือยังอี”

“แต่เช้าแล้วค่ะ คุณตาน่ะทิ้งหอม”

วิษณุบีบจมูกร้อนอย่างมันเขี้ยว แล้วก้าวเข้าบ้านพลางเอ่ยเป็นการเป็นงาน

“ใครให้รีบกลับมาเล่า นิติละลี”

“คุณตาไม่ได้ให้ลุงทนายโทร. ตามหอมหรือคะ”

ผู้สูงวัยโคลงศีรษะอ่อนใจกับทนายคนสนิทที่ซึกก้าวกายห้วงใยตน เหลือเกิน

“ตามีเรื่องจะคุยกับหลานก็จริง แต่ไม่ได้รับร้อนอะไร ไหนๆ เราก็กลับมาแล้ว ไว้ค่อยคุยหลังมือเย็นแล้วกัน” ชายชราบอกอย่างใจเย็นพร้อมกับตบหลังมือหลาน “ไม่ต้องคิดมาก ทำใจให้สบาย”

ลำคอตีบตัน กระบอกตาหญิงสาวร้อนผ่าวเมื่อได้รับรอยยิ้มปลุกปลอบจากคุณตา เธอมองตามแผ่นหลังตั้งตรงของชายชราวัยเจ็ดสิบเจ็ดปี ไปจนลับสายตา คุณตาคือแบบอย่างของนักปกครองในความรู้สึกเธอตลอดมา แต่เล็กจนโต คุณตาปกป้องเธอ ปกครองคนในบ้านและบริษัท ต่อให้มีปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ ท่านก็ไม่เคยแสดงความอ่อนไหว สร้างความมั่นคงทางใจแก่ทุกคนเสมอมา

คราวนี้อีกเช่นกัน ไม่มีใครในบ้านรู้อาการเจ็บป่วยของท่านด้วยซ้ำ และแทนที่เธอจะเป็นคนให้กำลังใจท่าน ท่านกลับปลุกปลอบให้เธอสบายใจ แม้จะยากทำใจ แต่ทริกานต์ก็ตั้งใจจะรับมืออย่างมีสติให้สมกับที่เป็นหลานสาวคุณตา

นับแต่ทริกานต์สูญเสียแม่ให้มะเร็งร้าย มือเย็นก็มีกันเพียงสองคน... ตากับหลาน... เป็นเช่นนี้มานานกว่าสิบปี คุณต้ามักใช้เวลานี้สอบถามความเป็นไปของเธอสลับกับเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง ไม่เว้นแม้แต่ตอนที่ท่านถามไถ่ถึงเพื่อนของเธอ สถานที่ที่ไปมา และเรื่องที่คุณสนใจ

“อยู่บอกว่าลางมากกรุงเทพฯ คราวหน้าจะชนะโศกโศกให้คุณตาด้วย ที่หอมไปนานก็ไปช่วยติดตาตอกิ่งนี้แหละค่ะ” เธอเอ่ยพลางยิ้มแห้งอย่างลูแกโทษ

วิษณุพยักหน้ารับฟัง รอยยิ้มภาคภูมิใจฉายบนใบหน้าที่มีริ้วรอยแห่งวัย

“ตั้งแต่วันแรกที่หทัยจากไป ตาก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าหลานคนเดียวของตาจะต้องได้ทำสิ่งที่รัก ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า และตาก็ดีใจจริงๆ ที่ได้เห็นหลานตามีความสุข จิตใจแจ่มใสตลอดมา”

“คุณตา...”

“ตาก็ว่าจะวางมือจากงาน ออกไปใช้ชีวิตดูสักที่เหมือนกัน”

ถ้อยคำนั้นบอกอะไรได้หลายๆ หัวใจเธอตกไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อคิดว่าคุณตาอาจปฏิเสธการรักษา

“คุณตาจะไปไหนคะ”

“ตาก็อยากเดินทางท่องเที่ยวหรือเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้างนะซี” เสียงแหบตามวัยกลับฟังสดใสนัก “ตาใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตอยู่แต่ในห้องสี่เหลี่ยมพอกันที ตาจะออกไปเตะขอบฟ้าแบบที่ตุน บอดี้สแลม”

ทริกานต์หัวเราะพริต หัวน้ำตากลับร่วงเฉาะอย่างสุดกลั้น คำตอบ

ของท่านยืนยันความคิดเธอได้เป็นอย่างดี แล้วเธอจะมีสิทธิ์ห้ามปรามหรือขอร้องให้ท่านรักษาตัวได้เต็มปากหรือไร เมื่อคุณตาเลือกเส้นทางที่เธอใช้ชีวิตอยู่ทุกวัน

“หอมอยากให้คุณตาหาย อยากให้คุณตาอยู่กับหอมไปนานๆ” เอ๋ยไปแล้วก็เจ็บจุก คำพูดย้อนกลับมากระทบใจตัวเอง

เธออยากให้คุณตาอยู่กับเธอไปนานๆ แต่ที่ผ่านมากลับไม่เคยได้ใช้เวลาใกล้ชิดเท่าที่ควร ไม่เคยแบ่งเบาภาระการงาน แม้ท่านจะบอกว่าภูมิใจในตัวเธอ แต่หญิงสาวกลับไม่ภูมิใจในตัวเอง

“ขอหอมไปกับคุณตาได้ไหมคะ”

“ได้สิ ถ้าจะไปเที่ยวไปหาตาเป็นครั้งคราวนะได้” ชายชราตอบพลางลูบเรือนผมปลอบโยนหลานสาว “แต่ถ้าจะไปอยู่ดูแลเห็นจะไม่ได้ เพราะตามีหน้าที่อยากมอบหมายให้หอม”

แวตงซึ่งเยี่ยมเมตตากลับดำมืดเมื่อมองตรงไปเบื้องหน้า ก่อนปล่อยวางจากทุกสิ่ง วิชาญต้องการแน่ใจว่าพ่อของหลาน...ลูกเขยซึ่งเคยคดโกงตน จะไม่ใช้เล่ห์เพทุบายหรือหาผลประโยชน์จากความเป็นพ่อลูกและจิตใจอันดีงามของหริกานต์หลังจากที่เขาจากไป

“ค่ะ ถ้าคุณตาอยากให้หอมทำงาน หอมก็จะลองดู”

“เรื่องงานตาไม่เคยบังคับ ตาแค่อยากให้หอมเป็นฝั่งเป็นฝา...กับคนที่ตามันใจว่าจะปกป้องทั้งตัวหลานและผลประโยชน์ของหลานได้”

“คุณตา!”

“นำหอมเชื่อใจ...ทำเพื่อตาได้ไหม แต่งานกับกาจพล แต่งแต่ในนามเท่านั้น”

เชื่อว่าไม่รู้สึกผิดต่อหลาน แต่วิชาญไม่เห็นทางใดดีกว่าวิธีนี้ เพราะหากรอจนถึงวันที่หลานสาวคนเดียวเรียนรู้อะไรสักอย่างสมประสงค์การทำงาน เขาอาจจากโลกนี้ไปแล้ว ทางที่ดีที่สุดคือหาคนที่ตนไว้น้ำใจเชื่อใจรักษาผลประโยชน์และปกป้องดูแลหริกานต์แทนตน

กาจพล ผู้บริหารคนปัจจุบันของบริษัทหลักทรัพย์ที่วิษณุก่อร่างสร้างมาคือคนที่วิษณุไว้วางใจมากที่สุด จากเด็กนักเรียนยากไร้ซึ่งได้รับการศึกษาจากมูลนิธิของเขา ผ่านไปสี่สิบกว่าปี กาจพลพิสูจน์ตัวเองจนมาอยู่จุดนี้ได้อย่างสง่างาม เขายังจำวันที่ชายหนุ่มใบหน้าคุ่นตามาร่วมประชุมในตำแหน่งผู้จัดการได้และนึกขึ้นชมการเสนอทางแก้ปัญหาของบรูซผู้นั้น ก่อนจะรู้จากนิตินทรที่หลังว่าอีกฝ่ายคืออดีตนักเรียนทุนมูลนิธินั้นเอง แม้จะไม่ใช้ทุนผูกมัด แต่กาจพลก็แสดงความกตัญญูด้วยการเลือกทำงานตอบแทนมาจนบัดนี้

วิษณุรู้ว่าทรिकานต์ยังคงติดต่อกับโมเชิตเป็นครั้งคราวประสาพ่อลูก เขาไม่เคยห้าม ได้แต่เก็บซ่อนความห่วงใยมาตลอดว่าหากวันใดขาดตนเสียคน นักธุรกิจละโมภผู้นั้นจะมาซุบมือเปิบในทรัพย์สมบัติของหลาน

“คุณตากลัวพ่อปกอลอกหอมไซ้ไหมคะ ถ้าหอมสัญญาว่าจะไม่ยอมให้พ่อเข้ามาก้าวกายเรื่องธุรกิจ คุณตาเชื่อใจหอมได้ไหม”

ชายชราเงยแทนคำตอบ ยากจะคาดเดาว่าท่านกำลังคิดหรือรู้สึกอะไร ทรिकานต์เป็นฝ่ายละอายใจขึ้นมาเมื่อตระหนักดีว่าจนถึงตอนนั้นตนก็ยังทำให้คุณตามีห่วง ถ้าเธอค้านหัวชนฝา คุณตาคงคิดหาทางออกอื่น แล้วความสุขความปรารถนาของท่านล่ะ เธอจะเพิกเฉยได้หรือไม่

หญิงสาวลูจากจากเก้าอี้ไปนั่งพับเพียบกับพื้น สวมกอดเอาผู้อาวุโสไว้แน่นราวกับคนจมน้ำคว้าขอนไม้

“หอมเชื่อใจคุณตา แต่หอมไม่รู้จักเขาลึกลึซึ่ง คุณกาจพลคนนั้นดูเหมือนคนที่ไม่เคยมีความสุขในชีวิตเลยนะคะคุณตา หอมจะอยู่กับคนอย่างนั้นได้ยังไง”

“ไม่ได้อยากอยู่ก็ไม่ต้องอยู่ แยกกันอยู่ก็ได้ คิดเสียว่ามันเป็นสัญญาว่าจ้างอย่างหนึ่ง ก้าน...กาจพลนั่นนะ เขาก็รู้ชอบเขตหน้าที่เรื่องนี้ดี”

ทรिकานต์ถึงกับงยหน้ามองผู้เป็นตาอย่างคาดไม่ถึงว่าท่านจะไว้วางใจใครถึงเพียงนั้น และคนคนนั้นก็บ้าจี้ตาม

“คุณตาไม่คิดว่าหอมจะมีคนรักแล้วบ้างหรือคะ”

“ถ้ามีก็พามาสิ พามาให้ตารู้จักเสียพรงี้เลย” ชายชราตอบกลับหัวเราะอย่างรู้เท่าทัน แล้วระบายลมหายใจ “วันหนึ่งข้างหน้า เมื่อไรที่หลานมีคนรัก ก้านเขาจะหย่าให้”

“คุณตาเชื่อใจเขาจัง”

“ไม่เท่ากับที่ตาเชื่อมั่นในตัวเองหรอก เจ้าลูกแมวซึ่งอน” ว่าพลาบตั้งจมูกเจ้าลูกแมว “ตาไม่ได้เชื่อในคำสัญญาปากเปล่า แต่จะต้องมีสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างไรล่ะ”

“คงไม่มีผู้ชายคนไหนมารักหอมอีกแล้วถ้าเขารู้ว่าหอมถูกตีทะเลียมาน” เธอบ่นไม่จริงจังนัก

“ถ้าคนรักของหลานไม่เข้าใจก็แปลว่าคนคนนั้นไม่ได้มีจิตใจหนักแน่น มันคงพอ เมื่อถึงตอนนั้นที่สุดแท้แต่หลานว่าจะเลือกทางอย่างไร”

ยิ่งปีหนึ่งเดียวได้นกสองตัว...หรือกานต์ได้เข้าใจความหมายแจ่มแจ้งก็คราวนี้ นอกจากคุณตาต้องการให้ผู้บริหารคนนั้นดูแลผลประโยชน์ของเธอ ท่านยังอาศัยอุบายนี้วัดใจชายที่จะมาเป็นคนรักของเธอในอนาคตอีกด้วย คงเพราะกลัวเธอจะเลือกคนผิดเช่นแม่ของตน

หลานสาวไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เธอวางศีรษะบนตักคุณตาพลาบ ลอบถอนหายใจ เธอไม่รู้จิกบุรุษผู้นั้นดีพอที่จะบอกว่าไว้ใจหรือไม่ แต่เธอเชื่อในการตัดสินใจของคุณตา และเชื่อมั่นในตัวเองว่าจะรักษาตัวรอดจากปากเหยี่ยวปากกาได้ด้วยความเป็นเธอเองนี่ละ

น่าสงสารก็แต่ผู้ชายคนนั้นถ้าเขาเป็นคนดีจริง เพราะภรรยาแต่ในนามอย่างเธอคงไม่ได้ช่วยเซ็ดหน้าชูตา แถมยังจะหายหน้าหายตาเสียมากกว่า

๑

ยี่สิบหกปีที่ผ่านมามีชีวิต ไม่เคยมีสิ่งใดที่ทรากันต่ออยากได้แล้ว
ไม่ได้ อยากทำแต่ไม่ได้ทำ แม้แต่ตอนที่เธอเลือกเรียนคณะเกษตร สร้าง
ความแปลกใจแก่เพื่อนและผู้ใหญ่หลายคนที่ยังจำกั ทว่าคุณตากลับโอบไหล่
เธอและพูดด้วยความภาคภูมิใจ

‘แม่คนนี่เขาชอบอยู่กับดินกับหญ้ามาแต่เด็ก เรียนเกษตรน่าจะเหมาะ
แล้ว อีกหน่อยจบมาจะได้เป็นนางฟ้าบนดิน พลิกฟื้นผืนดินอย่างไรละ’

และเมื่อเธอสำเร็จการศึกษาที่ยังมิวายถูกผู้หลักผู้ใหญ่ทักท้วงว่าใคร
จะช่วยคุณตาบริหารบริษัทยักษ์ใหญ่ต่อไป

‘ก่อสร้างสร้างตัวมาจนวันนี้ จะมาตกม้าตายเพราะหาคนเก่งมาบริหาร
ไม่ได้ก็ให้มันรู้ไปสิ’

คุณตาคงได้คำตอบแล้วว่าคนนั้นคือกาจพล ไม่ใช่หลานสาวซึ่ง
ไม่มีหัวทางธุรกิจและไม่เคยถูกพร่ำสอนว่าต้องรับผิดชอบแบกภาระแทน
ท่าน คุณตาทำทุกอย่างเพื่อความสบายของเธอตลอดมา เมื่อคิดว่าการ
แต่งงานเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจกับบุรุษผู้นั้นจะช่วยแบ่งเบาความห่วง

กังวลของท่านได้บ้าง หรือกานต์ก็น้ำท่วมปากเกินกว่าจะปฏิเสธ

‘คิดเสียว่ามันเป็นสัญญาณว่าจ้างอย่างหนึ่ง ก้าน... กาจพลนั้นนะ เขาก็
รู้ขอบเขตหน้าที่เรื่องนี้ดี’

เอานะ คิดแบบคุณตาว่าแล้วค่อยสบายใจขึ้นหน่อย... เหรอ

หญิงสาวโคลงคิระชะบขันเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก อีกไม่กี่
นาทีข้างหน้า... หรือปานนี้เขาจะมาถึงแล้วก็ไม่รู้ เธอต้องออกไปเดินเนอร์กับ
เขา ทำความรู้จักอย่างเป็นทางการ ตามที่คุณตาและนิติธรนัดหมายให้

ร่างบางในชุดเดรสสั้นสีเหลือง พิมพ์ลายดอกไม้เล็กๆ ลงบันไดมา
ด้วยหัวใจตุ้มๆ ต่อมๆ ยิ่งเห็นรถของแขกจอดอยู่แล้วจากหน้าต่างระเบียง
ทางเดินข้างบน คนที่มักทำตัวสบายๆ ไม่เคยตื่นตื่นกังวลกับใครเขาก็พลอย
เกร็งขึ้นมา

“หุย วันนี้คุณหนูสวยเซียวค่ะ” สะอ่มชม แต่คนถูกชมทำหน้าปู้เลียน
เหมือนถูกติเสียมมากกว่า

“คนอะไรจะสวยเฉพาะวัน ชมชุดใช้ใหม่ล่ะ” เธอแย้ง

“ก็ด้วยค่า”

ยังไม่ทันที่สองสาวจะพูดคุยกันมากกว่านั้น คุณตาและแขกก็ก้าวมา
ตามโถงทางเดินเสียก่อน สะอ่มผลุบหายไป ขณะที่ทริกานต์พนมมือไหว้
ผู้ที่ยืนเยื้องหลังคุณตาเช่นทุกครั้งที่เคยเจอ เธอหลบระบายนมหายใจหลัง
มือกระพุ่ม ก่อนเงยหน้ามายิ้มน้อยๆ ตามมารยาทสังคม

“เคยเจอกันแล้วนี่เนอะ น้ำหอมจะเรียกคุณก้านก็ได้”

ทริกานต์เฉลอสบดวงตาคมเข้มหลังแว่นโลหะกรอบบางเมื่อคุณตา
แนะนำเช่นนั้น เขาไม่ได้ขยับปากเอ่ยสักคำ แต่มีบางอย่างซ่อนในสีหน้าที่
บอกว่า ‘อนุญาต’ ให้เธอเรียกเขาตั้งนั้น

น่าขัน อะไรละที่บอกเธอ พลังจิตหรือไร หญิงสาวกลบเกลื่อนเสียง
หัวเราะในลำคอด้วยการกระแอม เธอตอบรับคำแนะนำของผู้สูงวัย แล้ว
เอ่ยกับผู้บริหารหนุ่มที่ยืนเอามือไพล่หลัง นิ่งราวรูปปั้น และจับจ้องเธอจน

ชักจะอึดอัด

“คุณก้านมานานหรือยังคะ”

“ไม่นาน”

“ไม่มีคําลงท้าย แต่เขาทอดทางเสียงให้สุภาพรื่นหูได้อย่างอัศจรรย์”

“ไปกันเลยไหมคะ”

“ครับ”

เสียงทุ้มกังวานรับคำสั้นๆ แต่ทำให้หัวใจสาวสั้นไหวรุนแรงนัก เธอเพิ่งนึกได้ว่าเธอเคยพบหน้าบุรุษผู้นี้ก็จริง แต่ไม่เคยได้ยินเขาพูดคุยเลยสักครั้งเดียว

ผู้บริหารหนุ่มเปิดประตูจากัวร์สีดำให้เธอ ทริกันต์ผินมองคุณตาซึ่งยื่นส่งหน้าระเบียงบ้าน ชายต่างวัยสองคนพูดจากันไม่กี่คำ ก่อนร่างสูงจะเดินอ้อมมาประจำที่และขับรถออกไป

ผ่านไปสองไฟแดง แต่ภายในห้องโดยสารยังคงมีแต่ความเงียบ ไม่มีแม้แต่เสียงเพลง หญิงสาวหำมใจอย่างหนักมิให้หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาส่งข้อความหาเพื่อนช่วงเวลา เธออาจไม่ใช่กุลสตรีนัก แต่ก็คำนึงเรื่องมารยาทและการวางตัวเสมอ โดยเฉพาะกับแขกของคุณตา

เออเนะ แล้วเขาคำนึงถึงเธอบ้างไหมหนอ ทริกันต์ปรายตามองบุรุษที่นั่งข้างเธออย่างพินิจพิเคราะห์

ผู้บริหารหนุ่มวัยสามสิบหกปีมีผิวสีแทนเข้มกว่าคนที่ชอบกิจกรรมกลางแจ้งอย่างเธอเสียอีก ผมสั้นดกดำน่ายื่นมือไปสัมผัส จอนเข้มยาวถึงสันกรามต่อกับแนวเคราอ่อน เหนือริมฝีปากมีไรหนวดบาง เขาสวมแว่นสายตาทรงหยดน้ำกรอบเงินรมควัน ดูมีเสน่ห์มากกว่าจะให้ความรู้สึกคงแก่เรียน

อะไรทำให้ผู้ชายที่เพียบพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตาและคุณสมบัติครองตัวโสดมาจนบัดนี้ หญิงสาวนี่กสงสัยขึ้นมาติดหมัด และจะต้องหาคำตอบ

เรื่องนี้ให้ได้ก่อนจะเซ็นสัญญาว่าจ้างสาม!

“เราจะไปไหนกันหรือคะ” เธอตัดลิ้นใจทำลายความเงิบ

กาจพลผินมองผู้ร่วมทางเล็กน้อยก่อนตอบ

“มีร้านอาหารญี่ปุ่นสไตล์ฟิวชันน่าสนใจ ผมจองโต๊ะเอาไว้”

“อ้อ” ทริกันต์ตอบรับในลำคอ ลืมไปว่าเขาเป็น ‘ผู้บริหาร’ ได้อย่างไรกันนะ

“ได้ยินว่าคุณชอบไปญี่ปุ่น หวังว่าคงยังไม่เบื่อ”

“ไม่เบื่อหรอกค่ะ นี่ก็ไม่ได้ไปนานแล้วเหมือนกัน เกือบสี่เดือนเห็นจะได้”

เธอลืมตัวหันไปยิ้มแผล่ รอยยิ้มเหมือนเด็กๆ ทำเอาคนมองวางหน้าตอบไม่ถูก

ชายหนุ่มเลือกที่จะเงิบอีกครั้ง เขาไม่ได้มีโลกส่วนตัวสูงอะไรหรอก แต่จะให้ชวนพูดคุยหรือเอาอกเอาใจเจ้าหล่อนก็ใช้ที่ ดีไม่ดีเธอจะมองเขาเป็นแมงดานี่สิ เขารับไม่ได้

“ไม่ยักรู้ว่าคุณตาเคยเล่าเรื่องหอมให้คุณฟัง” เธอเอ่ยเจือเสียดหัวเราะแห้งๆ

“ท่านเล่าเรื่องคุณกับทุกคนที่รู้จักกระมัง คุณคงรู้ดีอยู่แล้วว่าท่านภูมิใจในตัวคุณมากแค่ไหน”

“นั่นสิคะ มีอะไรน่าภูมิใจหอมก็ยังไม่รู้เหมือนกัน”

กาจพลไม่ได้ตอบ รู้ดีว่านั่นไม่ใช่ประโยคคำถาม เขาโล่งใจไม่น้อยเมื่อเธอดูจะหมดเรื่องพูดคุยเพียงแค่นั้นและผินมองออกไปข้างทาง

สายตาคมปลาบหลังแว่นลอบพิจารณาหญิงสาว ทริกันต์ไม่ใช่คนสวยจัด ออกจะน้ามองและมองได้ไม่เบื่อเสียมากกว่า ผมยาวย้อมสีน้ำตาลเข้มปล่อยสยายกลางแผ่นหลัง แต่อะไรก็ไม่ตรงสายตาผู้พบเห็นเท่าดวงตากลมคมซึ่งซึ่งตั้งตูดสายตาเขาได้เสมอ ไม่ว่าจะเมื่อแรกเจอหลายปีก่อน...หรือเย็นนี้ก็ตาม

เขานึกชื่นชมความงามตามวัยของเจ้าหล่อน อย่างน้อยเธอก็มีรูปร่างหน้าตาที่คนเดินเคียงข้างไม่อายุใคร น่าเชื่อถือได้ว่าเขาและเธออาจเป็นคู่รักกันจริง

ร้านอาหารที่ชายหนุ่มจ้องไว้อยู่บนตึกสูงย่านสาทร หนุ่มสาวขึ้นลิฟต์มาเกือบถึงชั้นบนสุด และพบกับร้านที่ตกแต่งด้วยธงทิวสไตล์ญี่ปุ่น มีพนักงานในชุดสุภาพผูกหูกระต่ายทั้งชายหญิงรอต้อนรับและพาไปยังโต๊ะที่จอง

ไม่ใช่โต๊ะติดหน้าต่างซึ่งมองเห็นวิวทัศนียามค่าคื่นของมหานคร แต่เป็นโต๊ะไม้ทรงเตี้ยในห้องส่วนตัว มีเบาะรองนั่งอยู่บนเสื่อญี่ปุ่น ทริกานต์ไม่รู้เลยว่าเธอเปลือยแสดงความเสียดายออกมาผ่านสีหน้า เป็นเหตุให้กาจพลนึกตำหนิไปถึงคนจอง

คิดได้อย่างไรถึงจองห้องส่วนตัวให้คนสองคนที่แทบไม่รู้จักกัน แทนที่จะเลือกโต๊ะบรรยากาศดีๆ ด้านนอก อย่างนี้เธอไม่คิดว่าเขาถือโอกาสสร้างความเกิลจริตหรืออย่างไร ไฉนเธอมันใช้อะไรคิด!

ชายหนุ่มหงุดหงิดจัด อยากตำหนิผู้ช่วยส่วนตัวของตนเสียเดี๋ยวนั้น แต่ก็ต้องข่มอารมณ์พ่วงพล่าน หลุบตามองดูเมนูในสมุดปกหนัง แล้วสั่งซาซิมิชุดหนึ่ง รอให้หญิงสาวเลือกสั่งซูชิอีกหลายหน้า ปิดท้ายด้วยชาเขียวเช่นเดียวกับเธอ

“เห็นเมนูแล้วชักหิว” เธอเปรยเหมือนลืมนึกตัวเก็บอาการ

อากับกิริยาเช่นนั้นทำให้กาจพลลืมนึกความหงุดหงิดก่อนหน้านี้ได้อย่างน่าแปลกใจ เขารู้จักควบคุมอารมณ์ตัวเองก็จริง แต่มันไม่เคยเลื่อนหายไปได้ด้วยรอยยิ้มของใครมาก่อน

“คุณก้านออกรอบกับคุณตาบ่อยหรือคะ”

“ก็ไม่บ่อยนัก เดือนละครั้งสองครั้งครับ”

“คุณตาคงเล่าเรื่องต่างๆ ให้คุณฟังเสมอ” เธอเอ่ยเสียงแผ่วลง

พยายามคิดหาทางเข้าสู่หัวข้อที่ต้องการเจรจา

“ท่านมีประสบการณ์มาก ย่อมมีเรื่องเล่ามากเป็นธรรมดา”
 ทริกันต์ทอดถอนใจ เขาไม่รู้จักจริงหรือว่าเธอหมายถึงเรื่องใด
 “กินก่อนเถอะ ดูท่าคุณจะหิว”

ที่แท้ก็เข้าใจ แต่กระบวนตอบโต้ของนักบริหารทำให้คู่สนทนาต้อง
 หัวบ่นอย่างนี้หรือไร เพราะเหตุนี้เธอจึงไม่ยอมอาศัยอยู่ในโลกธุรกิจ ไม่ชอบคิด
 อะไรซับซ้อน และไม่ยอมยกสูญเสียความศรัทธาต่อมิตรภาพหรือความ
 สัมพันธใดๆ เช่นที่คุณตา กับพ่อตัดขาดจากกัน

แก้มสาวพลอยร้อนชุ่มเมื่อเขาพูดเหมือนติดจะล้อเลียนที่เธอสั่งอาหาร
 มาเสียมมากมาย หญิงสาวเสียดสีซุบซิบน้ำไข่มอยเม่นวางบนจานเล็กตรงหน้าเขา
 แก้ก้อ

“อูนิ ของโปรดหอมเลยคะ แบ่งกัน”

กาจพลชะงักมือที่ถือตะเกียบ ชมวดคิ้วมองผู้ที่นั่งฝั่งตรงข้ามเพื่อ
 ประเมินการกระทำของเจ้าหล่อน แต่ก็เห็นเพียงหญิงสาวคนหนึ่งที่ซุบซิบ
 หน้าต่างๆ กินต่อไป มีความสุขกับรสชาติอาหาร ราวกับการกระทำก่อน
 หน้านี้ไม่ใช้การทอดไมตรีเหมือนที่ผู้หญิงคนอื่นปฏิบัติต่อเขา แต่เป็นการ
 หยิบยื่นน้ำใจทุกๆ ไป

เขานึกว่าพวกคุณหนู ลูกเศรษฐีทั้งหลายจะเอาแต่ใจ ไม่เชื่อฟังใคร
 หน้าไหน คิดว่าเจ้าหล่อนอาจตั้งแง่ ทำตัวหยาบกระด้างหรือวางอำนาจให้
 เขาเจียมตัวและปฏิบัติเสียใจนไขแต่่งงาน แต่เปล่าเลย ผู้หญิงคนนี้ยังคง
 แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ ติดจะเกร็งและให้เกียรติเขาในฐานะผู้ใหญ่

ทว่าต่อให้หิวอย่างไร สุดท้ายทริกันต์ก็อึดมาก่อนผู้ที่กินไปเรื่อยๆ เธอ
 สังเกตว่ามีสายโทรศัพท์เข้ามาระหว่างมือ แต่ผู้บริหารหนุ่มเพียงปรายตา
 มองเลขหมายและกดปิดเครื่อง ความสุภาพให้เกียรติ ขณะเดียวกันก็เว้น
 ช่องว่างระหว่างเธอกับเขา ทำให้ทริกันต์ซัดคิดเสียแล้วว่าการทำงานกับ
 เขาคงไม่เลวร้ายอย่างที่คิด

เมื่อเขายกแก้วเซรามิกจิบชาเขียว เธอก็คิดว่าควรเริ่มเข้าสู่หัวข้อสนทนาสำคัญเสียที

“คุณกำหนดทราบเรื่องที่คุณตาอยากให้อ้อมกับคุณ เอ่อ...จดทะเบียนกันแล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ” เขาลดแก้วลง ดวงตาจับหนึ่งที่คู่สนทนา “ผมทราบเหตุผลของท่านดี”

“หอมไม่แน่ใจว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด ถึงอย่างไรหอมก็ไม่อยากให้คุณกำหนดเสียสละตัวเองเพื่อหอมขนาดนั้น”

“ผมทำเพื่อความมั่นคงของบริษัท”

คำตอบสวนกลับทันควันทำเอาหญิงสาวอ้าปากหวอ รวากับมีกระแสไฟแล่นแปลบเข้ากลางใจ เฝื่อนตีเธอด้วยคำว่าเห็นแก่ตัว เออหนอ ที่อย่างนี้เขาช่างพูดตรงเหลือเกิน

หริกานต์ลืมหันมองค้อน แต่ไม่รอดสายตากมไปได้ มุมปากใต้ไร่นวดยกขึ้นน้อยๆ อย่างยากที่ใครจะสังเกตเห็น

“คุณไม่คิดมากหรือคะที่ต้องผูกมัดกับหอม ถ้าวันไหนที่คุณอยากมีครอบครัวหรือ...”

“ครอบครัวของผมต้องเข้าใจผม” เขาขัดขึ้นก่อนที่เธอจะพูดจบ เป็นครั้งแรกที่เสียมารยาท “หรือคุณไม่คิดว่าความเข้าใจและเชื่อใจเป็นสิ่งสำคัญล่ะ”

ทำไมเขาต้องย้อนถามในสิ่งที่เธอไม่อาจเห็นต่างนะ หริกานต์ขัดใจตัวเองที่เข้าใจการตัดสินใจของเขาและคุณตา

“อะ หอมก็คิด แต่แค่รู้สึกว่าคุณเห็นแก่ตัวเหลือเกินที่อาจทำลายอนาคตของคุณ”

“ผิดแล้ว คุณไม่ได้ปลดผมออกจากตำแหน่งผู้บริหารเสียหน่อยนี่”

หญิงสาวยิ้มขึ้นออกมาจนได้ และถ้าตาเธอไม่ผาดไป แววดาหนึ่งๆ ของเขาก็ดูจะไหวระริกวุบหนึ่งเช่นกัน

“ของหวานใหม่ครับ” เขาเอ่ยพลางส่งเมนูที่อยู่บนพื้นข้างตัวให้อีกฝ่าย
หรือกานต์ก็ลืมนำปฏิเสธลงคอ ท้องที่อึดติ่งพร้อมจะขยายพื้นที่ทันที
ที่เห็นของหวานละลานตา

มือเย็นนั้นผ่านไปด้วยดีกว่าที่ต่างฝ่ายต่างคาดคิด แม้เวลาเพียงไม่กี่
ชั่วโมงจะไม่ได้ทำให้เธอรู้จักเขาทะลุปรุโปร่ง แต่ก็ถือเป็นการเริ่มต้นทำความ
รู้จักกันมากขึ้น และถึงแม้การเริ่มต้นจะผิดพลาดไปหน่อย ทว่าจากผลก็
โล่งใจที่เจ้าหล่อนไม่ได้ติดใจเรื่องความเป็นส่วนตัวมากกว่าเรื่องเสียตายน
ทิวทัศน์ภายนอก

แต่จะต้องไม่เกิดความผิดพลาดเช่นนี้อีกเป็นอันขาด!

รถยนต์จากรีลิตี้ดาวน์พลามาจอดในโรงรถใต้ดินของแมนชั่นสูง
สี่ชั้นสไตล์โคโลเนียลร่วมสมัย บ้านเดี่ยวทรงตึกหลังนี้มีอาณาบริเวณราว
หนึ่งร้อยตารางวา ตั้งอยู่ในซอยใจกลางถนนสุขุมวิท จากโรงรถมีบันไดขึ้นไป
ยังโถงชั้นล่างของบ้าน ตรงกับลิฟต์ซึ่งสามารถขึ้นไปยังชั้นสี่หรือชั้นบนสุด
ของบ้านได้ด้วยการสแกนลายนิ้วมือ

ยังไม่ทันที่คนมาถึงจะก้าวเข้าไปในลิฟต์ เจนรบ ผู้ช่วยคนสนิทในชุด
เสื้อเชิ้ตสีดำและกางเกงสแล็คสีเดียวกันก็เดินมารับหน้าเจ้านาย อารมณ์ที่
เย็นลงพลันเดือดปุดขึ้นมาอีกครั้งเมื่อเห็นหน้าคนที่ทำผิดพลาด

“ใช้อะไรคิดฮี้ ถึงได้จองห้องส่วนตัวให้ฉัน” กางพลถามเสียงกระด้าง
ชายหนุ่มผิวขาวยืนตรงพร้อมกับประสานมือไว้ข้างหน้า ใบหน้า
คมสันรับกับผมสั้นสกินเฮดกัมลงเล็กน้อยอย่างลู่แก่โทษ

“คนไม่รู้จักกัน แล้วทางนั้นก็เป็นผู้หญิง เขาไม่คิดว่าฉันหวั่นโอกาส
สร้างบรรยากาศส่วนตัวก็โชคดีเท่าไร” ผู้เป็นนายอบรมเสียงกร้าว นัยน์ตา
วาวโรจน์ “อย่าให้พลาดอีกเป็นอันขาด!”

เจนรบรู้สึกผิด เขาไม่น่าพลาดเรื่องง่ายๆ แบบนี้จริงๆ นั่นละ เขา
ไม่มีคำขอโทษและแก้ตัวเช่นเดียวกับทุกครั้งที่ทำผิดพลาด มีแต่การแก้ไข

ไม่ให้ผิดซ้ำสองอีก อย่างที่เขารู้ดีว่านั่นคือสิ่งที่ผู้เป็นนายต้องการ

หลังจากเจ้าของบ้านขึ้นลิฟต์ไปแล้ว ลูกน้องคนสนิทจึงขึ้นบันไดไปยังชั้นสี่ซึ่งเป็นพื้นที่พักผ่อนและห้องนอนใหญ่ บันไดเวียนจากชั้นสามทอดนำขึ้นไปสู่บริเวณระเบียงพักผ่อนกว้างขวาง ปูพื้นด้วยไม้และหญ้าเทียม มีทั้งชุดเก้าอี้ สนามซ้อมพัตต์กอล์ฟ และบาร์เครื่องดื่ม ผลักประตูกระจกใสเข้าไปภายในจะพบกับห้องทำงาน และท้ายสุดคือห้องนอนใหญ่ของบ้านที่มีลิฟต์พาขึ้นมาขึ้นเอง

ชายหนุ่มไม่ได้ก้าวเข้าไปในห้องส่วนตัวของเจ้านาย แต่หยุดอยู่แค่เคาน์เตอร์เครื่องดื่ม แม้จะมีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดต่างๆ เรียงรายอยู่บนชั้นวาง แต่เขาก็เสียบปลั๊กเครื่องชงกาแฟทิ้งไว้

“ได้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลานสาวท่านประธานหรือยัง”

ราวกับความไม่พอใจถูกทิ้งไว้ข้างล่าง กาจพลเดินมาถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบดังเคย ก่อนจะจัดการรินไวน์ให้ตัวเอง

“ผมส่งเข้าอีเมลบอสเรียบร้อยแล้วครับ”

“ดี ชอบใจ ไปพักผ่อนเถอะไป”

ร่างสูงผละไปพร้อมกับแก้วก้านยาวในมือ ท่าทางรื่นรมย์ของเจ้านายทำให้เจรบหน้ายิ้มด้วยความฉงน เขาจะได้เห็นรอยยิ้มมุมปากอย่างนั้นก็ต่อเมื่อนายสมหวังในสิ่งที่มุ่งหมาย แต่อะไรกันล่ะ แค่อัปเดตความเป็นไปของผู้หญิงที่นายเรียกว่า ‘หลานสาวท่านประธาน’ นะหรือที่สร้างความพึงพอใจ

‘ฉันต้องแต่งงาน’

ประโยคที่ผู้เป็นนายเปรยให้ฟังเมื่อวันศุกร์ที่ผ่านมาสร้างความตื่นตะลึงแก่คนสนิทอย่างเขาขณะนั่งดื่มที่ระเบียงชั้นบนด้วยกัน

‘เฮ! บอสจะแต่งงานกับใคร’ เขาโผล่ถามอย่างลึมตัว

ในฐานะลูกน้องใกล้ชิด เจรบไม่เคยเห็นนายมีคนรักเป็นตัวเองเป็นตน มีแต่ผู้หญิงหลากหลายฐานะและหน้าที่การงานที่ต่างพร้อมสิ้นสุดความลึมพันธ์

เพียงชั่วข้ามคืน

‘หลานสาวท่านประธาน’ เสียงทุ้มยังคงราบเรียบ ไร้ความรู้สึก ‘ให้
คนหาข้อมูลทุกอย่างของ ทริกานต์ อนิกนันท์ ให้ฉันด้วย’

ชายหนุ่มได้แต่รับคำ ไม่ได้ถามว่าอะไรทำให้นายตัดสินใจเช่นนั้น
และไม่ต้องเสียเวลามองหาความรู้สึกของอีกฝ่าย เจ้าหน้าที่ของเขาเก็บความ
รู้สึกเก่งยิ่งกว่าอะไร

ทว่าเมื่อคืน เจนรบกลับได้เห็นความพึงพอใจพาดผ่านใบหน้าของนาย

ใช้แต่กาจพลที่ต้องการสืบหาข้อมูลของหญิงสาว ทริกานต์ใช้เวลาครึ่ง
ค่อนวันค้นหาเรื่องราวของบุรุษผู้นั้นในอินเทอร์เน็ต

เมื่อเทียบกับบุคคลต่างๆ ในโลกธุรกิจ เธอพบว่า มีข่าวคราวของเขา
น้อยเหลือเกิน มีบทความเพียงสองเรื่อง บทสัมภาษณ์หนึ่งบท และแทบ
ไม่มีข่าวซุบซิบถึงเขาเลย นอกนั้นเป็นเพียงข่าวและรูปถ่ายหน้างานในโรงงาน
หนึ่งซึ่งผู้บริหารหนุ่มคงได้รับเชิญร่วมงาน ไม่มีข่าวคบหาหรือสนิทสนมกับ
นักแสดงนางแบบคนไหน ต่างจากที่เธอเคยมองว่านักธุรกิจกับนักแสดง
นางแบบเป็นสิ่งที่ดึงดูดกันและกัน

หัวใจอึมึมขึ้นมา อย่างน้อยเขาก็คงไม่ใช่คนเจ้าสำราญ มองคนแต่
ภายนอกกระมัง เธอไม่หวังอะไรมากไปกว่าความเข้าใจในวิถีชีวิตของเธอ
ดังเช่นที่คฤณตาเข้าใจ ต่างคนต่างอยู่ในโลกของตนแบบนี้ต่อไปเป็นการดีที่สุด

ภาพหลานสาวทำหน้าที่ควมวด แล้วเดี๋ยวก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับ
หน้าจอแท็บเล็ต ไม่อาจรอดนัยน์ตาฝ้าฟางไปได้ ตั้งแต่เที่ยงแล้วที่ทริกานต์
ขลุกอยู่ในห้องหนังสือกับชายชรา จวบจนดวงตะวันลดความร้อนแรงลง
ท้องฟ้าเป็นสีส้มอมม่วง

ถึงกระนั้นเมื่อผู้สูงวัยขยับลุกยืน คนที่จดจ่อกับแท็บเล็ตก็เงยหน้า
ขึ้นทันที

“คุณตาจะไปไหนคะ”

วิษณุโคลงศิระพลางยิ้มขึ้น ทริกานต์ทำตัวราวกับเป็นพยาบาลเฝ้า
เขาก็ไม่ปาน

“จะออกไปเดินเล่นสักหน่อย ไปกับตาไป”

ร่างบางรีบลุกไปกุมมือที่ยื่นมาหา จับจูงท่านออกจากห้องหนังสือ
สายลมช่วงปลายฝนต้นหนาวพัดเอื่อย สนามหญ้าขึ้นแฉะเพราะฝน
ที่ตกเมื่อปลายสัปดาห์เอนดินหอมสดชื่นยิ่งกว่าน้ำหอมใดๆ

“พวงนี้หอมมีธูระไปไหนหรือเปล่า” ผู้เป็นตาถาม

“ไม่มีค่ะ ไม่ได้ไปไหน คุณตาจะให้หอมทำอะไรหรือเปล่านั้น”

“ตาจะให้ห็นดินหน้าบ้านที่ที่ดิฉัน ก่อนดำเนินการเรื่องจดทะเบียนสมรส
ตาจะยกที่ดินหกไร่แถวสุขุมวิทให้หอม”

“โห ที่ดินตั้งมาก แถมอยู่ที่ทำเลทองแบบนั้น หอมไม่เอาได้ไหมคะ
ไม่รู้จะเอามาทำอะไร”

“ไม่ได้ ตาจะให้ ตั้งใจเก็บไว้ให้เรานี้แหละ” ท่านเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง
“ส่วนจะเอาไปทำอะไรก็ขึ้นอยู่กับหลาน”

“โธ่ ถ้าหอมเอาไปทำอะไรทำน่าละคะ” เธอเข้าคุณตา

“มันเป็นของหลาน หลานจะทำอะไรก็ได้ ขอแค่หอมรู้สึกผูกพัน เป็น
เจ้าของที่ดินผืนนั้นอย่างแท้จริง”

เขารักที่ดินผืนนั้นและตั้งใจส่งต่อให้หลานสาว ทางเดียวที่จะทำให้
เธอตระหนักถึงคุณค่าของทรัพย์สินที่สุดและแน่ใจว่าเธอจะไม่ยกมันให้ใคร
ก็คือการบ่มเพาะความรักความผูกพัน

“คุณตา...” ทริกานต์เติมตื่นในอก “หอมยังไม่มั่นใจเลยว่าจะไม่ได้กำลัง
ทำผิดต่อใคร ถ้าเขามีคนรักอยู่แล้วหรือต้องการสร้างครอบครัวในอนาคต
ละคะ”

ไม่เคยมีข่าว... ไม่ได้หมายความว่าไม่มี เธอไม่วยเป็นกังวล

“น้ำหอมได้พูดคุยกับท่านเรื่องนี้หรือเปล่านั้น”

“ค่ะ เขาพูดเหมือนครอบครัวไม่ใช่เรื่องสำคัญของชีวิต หอมว่าเขา

บ้่างานมากไปนะคะคุณตา” หญิงสาวอดวิจารณ์ต่อทำยไม่ได้

วิษณุพยักหน้าเนียนซำพร้อมกัับหยุดยืบนบนพื้นปูนขำงบ่อปลา เขาเคยนึกหวั่งว่ำอ่ำจมีปัญหำขู้สาวในอนาคตใ้คนมองหลำนตนเลื่อมเสี่ยเช่นกัน แต่ก่ำจพลกลับใ้ความมั่นใจว่ำไม่มีเรื่อใดล่ำคัญกว่ำเรื่องำน เมื่อพิจำรณำก่ำจการกระทำและประวัติชีวิตของบุรุษผู้นั้น เขาก็เชื่อใ้ความมุ่นั่นเพื่อควำมล่ำเรื่อของงำนของผู้บริหารหนุ่ม

“ตาคเคยเล่ำควำมเป็นมำของเขำใ้หลำนฟังหรือยัง”

“เคยคะ แต่ว่ำหอมซักจะเลื่อ่นๆ”

พูดอื่อกอย่ำงก็คือเธอใ้ใ้ใจฟังเท่ำไร...หริกำนต์หวัระเหะเกื่อๆ ผู้เป็นตาคลื่อมอย่ำงรู้เท่ำทัน ซำยชรำผ่อ่นลหมยำใจยวแล้วเริ่มเล่ำเรื่อร่วชีวิตของก่ำจพลที่ตนได้รับรู้จ่ำกการใ้หนิตธิรสืบประวัติ และจ่ำกการบอกเล่ำของเจ่ำตัวเอง

เรียกว่ำเส้นทำงชีวิตของก่ำจพลโลดโผนกั้วว่ำได้ จ่ำกลูกชำวณำซึ่งครอบครัวเพชฌัญญุทหนี่สินรุ่มเร่ำ ลุดทำยพ็อกบแม่พยำมกรอกยษำแมลงใ้เขาและน้องส่ว ทั้งสำมคนเสี่ยชีวิต เว้นแต่เด็กชำยวัยสิบเอ็ดปี ที่กระเสื่อกกระสนขอควำมช่วยเหลือ หลังจ่ำกได้รับกำรรักษำจนปลอดภัยแล้วเขำต้องไปอยู่กัับหลวงล่งที่วัด ที่น่ำถุกยึด แม้จะเรียนโรงเรียนวัด แต่เขำก็มุ่นำนะ สำมกำรสอบแข่งขันใ้ระดับอำภอและจังหวัดได้อันดับต้นๆ เสมอ จนกระทั่งหนำยอำภอที่เคำรพนบถื่อพระอ่ำจเรย์เสนอชื่อเขำเพื่อขอทุนกำรคื่กำร เด็กหนุ่มจึงได้เขำคื่กำรระดับมัธยมปลยใ้โรงเรียนประจำจังหวัด และสำมกำรสอบเขำสถำบันอุดมคื่กำรชื่อด้ง

“ใ้วันท่ชีวิตเพชฌัญญูสิ่งเร่ำรอบด้ำน เขำยังไม่เสี่ยคนและรักษำควำมมุ่นั่นตั้งใจได้เป็นอย่ำงดี ตำว่ำเท่ำนี้ก็พิสูจน่อะไรได้พอสมควร” วิษณุเอ่ยทิ้งทำย

“ถึงว่ำ...เขำดูไม่ค่อยมีควำมสุขขั่นกั หอมไม่คเคยเห็นเขำยิ้ม...ยิ้มแบบที่ออกมำจ่ำกขำงใ้เน่นะคะ ไม่คเคยเห็นเลย”

แค่ฟังยังหดหู่ใจ หรือกานต์ต้องเบนสายตามองปลาแฟนซีคาร์ปที่แหวกว่ายในบ่อ สีสดสวยของมันตัดกับตะไคร่น้ำสีเขียวแก่ เธอรู้ลึกซึ้งดี และนี่ก็ขอบคุณอะไรก็ตามแต่ที่ทำให้ตนได้เติบโตมาด้วยความสุขกายสบายใจ

เธอไม่รู้ว่เหวดามีจริงไหม แต่ที่แน่ๆ คุณตาคือเหวดาที่ดลบันดาลให้เธอมีชีวิตจิตใจเช่นนี้ และหวังว่าเขาจะเป็นเหวดาอารักษ์ของเธอเช่นเดียวกัน

๒

เมื่อก่อนหากต้องอยู่ติดบ้านคราใด คนติดเที่ยวมักรู้สึกเวลาผ่านไปเร็วช่างแสนโมทนา แต่ไม่ใช่การกลับบ้านครั้งนี้ที่เวลาจะหมุนเร็วเหลือเกิน

เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้นมากมาย ตั้งแต่การที่คุณตาทยอยโอนทรัพย์สินหลายรายการให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเธอ การที่เธอขอไปโรงพยาบาลกับท่าน และการลงลายมือชื่อในหนังสือสัญญาและทะเบียนสมรสระหว่างเธอกับผู้ที่คุณตาไว้วางใจ

เพื่อปิดเป็นความลับ นิตินรไปประสานให้เจ้าหน้าที่เขตมาจดทะเบียนสมรสที่บ้าน ถึงอย่างนั้นความลับก็ไม่ใช่ความลับต่อคนงานในบ้านอีกต่อไป เมื่อทุกคนออกมาจากห้องทำงานของผู้สูงวัย บรรดาคนงานก็มารอแสดงความยินดี โดยเฉพาะชะเอมที่ตื่นเต้นจนแทบกระโดดโลดเต้นดีใจจนสามีภรรยาแต่ในนามวงหน้าไม่ถูกเลยทีเดียว

“นิตี ก้าน อยู่กินข้าวเที่ยงก่อนแล้วกัน ไม่มีธุระต่อใช่ไหม” ประมุขของบ้านเอ่ยชวนแขกทั้งสอง

“ผมขอตัวโทรศัพท์สักครู่นะครับ”

เมื่อผู้สูงวัยพยักหน้า กาจพลจึงปลีกตัวออกไปโทรศัพท์ข้างนอก วิชาญเดินไปที่ห้องอาหารกับนิติธร กลางโถงบ้านจึงเหลือคุณหนูและสาวใช้ ซึ่งสนิทกันเหมือนเพื่อน

“คุณหนู นี่แอบก๊อปปี้กับคุณกาจพลตั้งแต่เมื่อไรคะ เอ็มไม่เห็นอะไรเลย”

“ก๊อปปี้อะไรกันล่ะ เรื่องของผู้ใหญ่ล่ะคะ” ทริกันต์ตอบตามตรง ไม่ช้าไม่นานทุกคนก็คงรู้อยู่ดี

“อ้าว ไม่ได้รักกันหรอกคะ” ชะเอมย้อนถามด้วยสีหน้าและแววตา ผิดหวัง “เอมคิดว่าอาจจดทะเบียนตามฤกษ์ไว้ก่อน อุตส่าห์ตั้งใจ ขอโทษนะคะคุณหนู”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก แล้วก็ไม่ต้องทำหน้าที่นางสาวฉัน ฉันโอเคนะ”

หญิงสาวยิ้มให้อีกฝ่ายพลางโอบไหล่ปลอบใจ ชะเอมกอดเอวคอดเร็วๆ ที่หนึ่งก่อนผลไปทำงานต่อ สองสาวหาเรื่องว่าภาพการกระทำก่อนหน้านี้อยู่ในสายตาผู้ที่เดินกลับเข้ามาในบ้านอีกครั้ง

บางสิ่งบางอย่างกระทบหัวใจอันแข็งแกร่งของกาจพล รวากับมีน้ำทิพย์เย็นชื่นแทรกซึมไหลเวียนในกาย เพราะความสนิทสนมเป็นกันเองที่ทริกันต์แสดงออกต่อคนรับใช้ในบ้านไม่ใช่สิ่งที่เขาพบเห็นได้ทั่วไปจากคนในสังคมเดียวกันกับเธอ

‘นั่นไงคะ ผู้บริหารอนิกันท์ เก่งนะคะ ดิฉันได้ยินว่าเขาได้เต้าจากที่เป็นลูกชานา’

‘จริงหรือคะ เก่ง คุณหญิงไม่พาลูกสาวมาด้วยล่ะคะ ไหนๆ ก็ถือหุ้นบริษัทแล้ว จะได้มีลูกเขยเป็นผู้บริหารเลยก็เดียว’

‘ไม่ล่ะคะ ดิฉันคงไม่แนะนำลูกสาวให้รู้จักดีกว่า ไม่รู้ว่าที่บ้านเขาเป็นอย่างไร’

คำชื่นชมซึ่งแฝงด้วยวาจาถูกเหินแสมผ่านหูเขาไปครั่งแล้วครั่งเล่า นั่นละคือสังคมที่เขารู้จัก บางครั้งเขาถามตัวเองว่ามุมเททั้งชีวิตเพื่อมาฟัง

คำนิทาเช่นนี้แหละหรือ แล้วเสียงปฏิเสทก็ดังก้องในใจ เขาจะต้องทำให้คนที่
ตั้งแ่งนิทาหมดคำพูดถึงตัวเขาให้ได้ คนพวกนั้นจะต้องกลืนน้ำลายตัวเอง

“อ้าว คุณกาน” หริกานต์เพื่อแผ่รอยยิ้มไปถึงผู้ที่กลับเข้ามา

น้ำเสียงกังวานใสซึบไล่วาจาส่อเสียดที่ก้องดังในโสตประสาท เขารู้สึก
ถึงสายน้ำเคลื่อนไหวในกาย...ทุกอย่างก้าวที่สืบท้าไปหาเธอ

“ไปคะ เทิญทางนี้คะ”

ชายหนุ่มก้าวเดินไปพร้อมภรรยาแต่ในนาม ขณะที่ความคิดหนึ่งแวง
เข้ามาเดี๋ยวนั้น คงจะดีไม่น้อยหากเขามี หริกานต์ อนิกนันท์ เป็นคู่ควง
ออกงาน อยากรู้เหลือเกินว่าบรรดาคุณหญิงคุณนายเหล่านั้นจะทำหน้า
อย่างไร

โอกาสที่กาจพลรอคอยมาถึง เมื่อกำลังจะมีงานเลี้ยงครบรอบวัน
ก่อตั้งบริษัทซึ่งจัดเป็นประจำทุกปี ณ ห้องบอลรูมของโรงแรมห้าดาว
ใจกลางเมือง และหริกานต์จะไปร่วมงานในปีนี้อยู่พร้อมกับคุณตาของเธอ

กว่าหนึ่งเดือนแล้วนับจากจดปากกาลงบนใบสำคัญการสมรส เขา
ไม่ได้เจอภรรยาแต่ในนามนับแต่นั้น มันก็เป็นไปตามความตั้งใจแต่แรก
อยู่หรือก แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงประหวัดนึกถึงเธอได้ทุกเมื่อเชือวัน แม้ไม่ได้
คิดถึงทุกลมหายใจอย่างคนมีความรัก แต่เขาไม่เคยนึกถึงใครเช่นนี้มาก่อน
เลย

ครั้นสะสางงานเร่งด่วนแล้วเรียบร้อย ผู้บริหารหนุ่มจึงตัดสินใจออก
จากบริษัทตั้งแต่เที่ยง

“เจอกันที่งานนะคุณมา” เขากล่าวโดยไม่ได้หยุดเดิน

กาจพลไม่ได้เห็นว่าเลขานุการวัยสี่สิบปีมองตามอย่างแปลกใจ เพราะ
ไม่บ่อยนักที่เจ้านายจะทักผู้อื่นก่อนถ้าไม่ใช่เรื่องงาน

ใช่แต่อร์นิภาจะนึกจน เจนรบซึ่งซัปรถมารอรับผู้เป็นนายหน้าตึก
ยังต้องกลืนยิ้ม เมื่อคนที่เพ็งก้าวขึ้นรถมาผิวปากขณะปลดกระดุมปลาย

แขนเสื้อ เพียงแค่นั้นก็ทำให้ลูกน้องอย่างเขายิ้มตาม

งานเลี้ยงวันสำคัญของบริษัทมีทั้งผู้ถือหุ้ น พนักงานบางส่วน และ ลูกค้าสำคัญเข้าร่วมงาน งานเลี้ยงแบบค็อกเทลมีโต๊ะยาวสองแถวสำหรับผู้หลักผู้ใหญ่ ใกล้กับเวทียกพื้นซึ่งจะมีพิธีกรรับเชิญคนดังคอยสร้างบรรยากาศให้งาน

กาจพลสะดุดตาเข้ากับร่างเพรียวบางในชุดราตรีเข้ารูปสีชมพูอ่อน แถบข้างสีดำช่วยขับทรวดทรงองค์เควผู้สวมใส่ ผมยาวรวบเป็นมวยต่ำ เปิดไบหน้าซึ่งแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางหนากว่าปกติ ทริกันต์ดูเป็นผู้ใหญ่ ผิดตา เปี่ยมด้วยเสน่ห์ของหญิงสาวเต็มตัวที่สามารถดึงดูดเพศตรงข้าม และเมื่อเธอยิ้มยิ้มให้เขา แค่อยืนอยู่ตรงนั้น หัวใจก็สะท้านรุนแรง

บรรดานักข่าวและช่างภาพที่ได้รับเชิญมาร่วมงานต่างรัวชัตเตอร์เก็บภาพประธานงานเลี้ยงในค่ำคืนนี้กับทายาทเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่ค่อยออกงานสังคมนัก เป็นครั้งแรกที่กาจพลเต็มใจเฉียดใกล้ทัพนักข่าว และโชคก็เข้าข้างเขาเมื่อผู้อาวุโสเอ่ยทักและชักชวนเขามาถ่ายภาพร่วมกัน

ชายหนุ่มหยุดยืนข้างทริกันต์ซึ่งอยู่ใกล้กว่า จงใจวางมือบนแผ่นหลังเจ้าหล่อน เขายิ้มมุมปากให้กล้องราวกับไม่รู้ว่าสุภาพสตรีข้างกายผินมองเขาอย่างแปลกใจ ก่อนที่เธอจะหันกลับไปยิ้มหวานให้ช่างภาพตามเสียงเรียกร้อง

สามบุคคลสำคัญเดินข้างานพร้อมกันราวกับภาพครอบครัวที่ไม่ปาน เมื่อหญิงสาวก้าวตามผู้เป็นตาจึงเหมือนเธอเดินคู่กับกาจพลโดยปริยาย

“คุณก้านมาถึงนานหรือยังคะ” ทริกันต์ถามตามมารยาท

“ถามเหมือนวันที่เราไปดินเนอร์ด้วยกัน”

หญิงสาวเบิกตาเล็กน้อย นึกอัศจรรย์ใจที่เขาคอบคำถามยอกย้อนได้หน้าตาเฉย อีกทั้งคำว่า ‘เรา’ ก็พลอยทำให้เธอปั่นป่วนในท้องขึ้นหมา

“ว่า วันนีหนูหอมมากับคุณพี่ด้วย ไหนมาให้หนูดูใกล้ๆ ซิจ๊ะ ไม่เจอ

กันนานเหลือเกิน”

ร่างบางถูกคุณหญิงเสาวลักษณ์ดึงตัวไปสวมกอด ก่อนจะผละออกมามองสำรวจตั้งแต่หัวจดเท้า เรียกรอยยิ้มขบขันจากผู้อ่อนวัยกว่า

“ແหม สวยขึ้นเป็นสาวขึ้นจมนะหลาน”

“คุณน้าก็สวยขึ้นสาวขึ้นคะ ไปทำอะไรมา แนะนำหอมบ้างสิคะ” หญิงสาวเอ่ยล้อด้วยความคุ้นเคย รู้จักนิสัยใจคออีกฝ่ายพอสมควร

“เดี๋ยวก่อน ไว้ขึ้นเลขสามแล้วน้ำจะแนะนำ” คุณหญิงเสาวลักษณ์ตอบกลับหัวเราะพลางตบหลังมือบาง

สตรีต่างวัยทั้งสองคุยกันออกรสจนไม่ทันสังเกตเห็นรอยยิ้มขบขันของกาจพล เขาไม่แน่ใจว่าจะมีใครกล้าทักเรื่องใบหน้าอันแต่งตั้งกว่าวัยของคุณหญิงเสาวลักษณ์ หน้านั้นน่าจะหนาด้วยโบทอกซ์อยู่หรอก ผิดกับนิสัยหน้าบางของเจ้าตัว

ผู้บริหารหนุ่มเก็บสีหน้าไว้มิดชิด เมื่อบริการเดินถือถาดเครื่องดื่มมาบริการ เขาจึงตั้งใจแสดงตัวตนด้วยการหยิบแก้วเครื่องดื่มให้ทริกานต์

“อู๋ย ขอคุณคะ”

ได้ผล ดวงตาซึ่งซึ่งโตกว่าปกติเพราะโบทอกซ์ตัวดมองเขาอย่างประหลาดใจ ก่อนริมฝีปากเคลือบสีแดงสดของสตรีวัยกลางคนจะฉีกยิ้มพร้อมกับจำนรรจา

“น้ำเปล่าหรือ ไม่เอาพันซีให้หนูหอมละคะคุณก้าน”

“ผมเห็นว่าประเดี๋ยวก็มีการเสิร์ฟไวน์ที่โต๊ะอยู่แล้ว” เขาตอบเสียงเรียบ ยากจะข่มกลิ่นความไม่พอใจเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยราวกับเขาเป็นบริการ

ทริกานต์จับกระแสดความตึงเครียดในน้ำเสียงเขาได้ ทว่าวิษณุหันกลับมาจากการพูดคุยกับแขกผู้ใหญ่คนอื่นๆ เสียก่อนพร้อมกับชวนคุยเรื่องอื่น

“คุณเสาวลักษณ์ ไหนว่าจะพาลูกสาวมาด้วยอย่างไรละ น้ำหอมเขาจะได้มีเพื่อนคุย”

“พามาคะคุณพี่ แต่พอดีลูกนี่ไปเข้าห้องน้ำ เดี่ยวได้เจอกันแน่นอน”
“ไปที่โต๊ะก่อนดีกว่านะคะคุณตา” ทริกานต์เสนอด้วยความเป็นห่วง
“ไปสิ”

ประธานใหญ่แห่งบริษัทหลักทรัพย์อนิกันท์เดินไปพร้อมกับหลานสาว ตามด้วยผู้หลักผู้ใหญ่หลายคนที่พักันเดินไปประจำที่นั่งซึ่งมีป้ายชื่อกำกับ ยกเว้นผู้บริหารหนุ่มที่ปลีกตัวออกมา กางพลโทร. หาเจอรบซึ่งอยู่ภายในบริเวณห้องจัดเลี้ยงในฐานะผู้ช่วยคนสนิท แล้วสั่งให้ดำเนินการตามแผนการที่เขาเพิ่งคิดได้เดี๋ยวนั้น

“ตายแล้ว ลูกนี่ ชุดไปเลอะอะไรมา”

เสียงกระซิบกระซาบของคุณหญิงเสาวลักษณ์ไม่อาจรอดหูกางพลไปได้ เขาปรายตามองหญิงสาวร่างอรชรคนหนึ่งกระแทกตัวนั่งข้างผู้เป็นแม่อย่างไม่สบอารมณ์ พลันก็ยิ้มมุมปาก

ชายหนุ่มไม่ได้ยินและไม่ได้สนใจไปกว่านั้นว่าสองแม่ลูกจะพูดจาอะไรกันอีก เมื่อพิธีกรคนดังบนเวทีเชิญให้ประธานแห่งบริษัทหลักทรัพย์อนิกันท์ขึ้นกล่าวบนเวที

วิษณุก้าวขึ้นเวทีอย่างมั่นคง ไม่เหมือนผู้ป่วยที่อาจมีชีวิตอยู่ได้เพียงไม่กี่เดือนตามที่กางพลรับรู้มา นั่นทำให้เขานับถือความเป็นผู้นำของท่านที่ไม่ต้องการให้เกิดผลกระทบต่อขวัญกำลังใจพนักงานในองค์กร

ประธานใหญ่กล่าวชื่นชมการทำงานหนักของทุกฝ่ายตลอดปี พร้อมทั้งได้แสดงวิสัยทัศน์และพันธกิจสำคัญของบริษัทหลักทรัพย์อนิกันท์ว่าจะเติบโตต่อไปในทิศทางใด

“ที่ผ่านมารวมงั้นผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้น พนักงาน และลูกค้าทุกคนเป็นหลักอยู่แล้ว แต่ไตรมาสแรกของปีหน้า เราได้วางแนวทางการดำเนินกิจการเป็นบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ และคาดว่าจะเปิดให้ประชาชนได้ร่วมทุนกับอนิกันท์ในไตรมาสที่สองของปีหน้า

“สิ่งสำคัญที่ผมต้องการเน้นย้ำกับทุกคนในที่นี่ก็คือความเชื่อใจ
อนิกนันท์เติบโตมาได้มั่นคงจนถึงทุกวันนี้ก็เพราะความเชื่อมั่นเชื่อใจที่ทั้ง
ผู้ถือหุ้น กรรมการบริหาร พนักงาน หรือแม้แต่ลูกค้ามีให้แก่เรา ไม่ใช่แค่
วิสัยทัศน์ของผมคนเดียว ผมขอให้พวกเรารักษาความไว้วางใจนั้น และจง
เชื่อมั่นในกันและกัน อนิกนันท์จะเติบโตต่อไปได้ด้วยความร่วมมือร่วมใจ
ของทุกๆ คน ขอขอบคุณ”

เสียงปรบมือเกรียวกราวดังก้องห้องจัดเลี้ยง ก่อนที่พิธีกรจะเชิญ
ผู้บริหารและคณะกรรมการทั้งหมดขึ้นไปถ่ายภาพร่วมกันบนเวที กาจพล
ลุกยืนพร้อมกับติดกระดุมสุท แล้วก้าวขึ้นไปบนเวทีเป็นคนแรกอย่างได้รับ
เกียรติจากคณะกรรมการ

ในบรรดาสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีมากด้วยอายุโส ผู้บริหารหนุ่ม
โดดเด่นด้วยรูปลักษณ์กว่าใคร สายตาของหญิงสาวสองคนจากโต๊ะแขก
สำคัญจับจ้องไปที่เขาด้วยความชื่นชม มีรอยยิ้มอ่อนแต่เต็มใบหน้าหญิง
สาวคนหนึ่ง ขณะที่อีกคนดูจะตกตะลึงราวกับต้องมนตร์

ถึงแสงไฟบนเวทีจะสว่างกว่าเบื้องล่าง แต่กาจพลก็ไม่พลาดจับสังเกต
สีหน้าของผู้หญิงทั้งสองที่สำคัญต่อเขาเท่าๆ กัน คนหนึ่งคือความมั่นคง
อีกหนึ่งเพื่อสนองความสนใจ

ทริกานต์ขอตัวจากแขกผู้ใหญ่โดยอ้างว่าจะไปเข้าห้องน้ำ แต่แท้จริง
เธอเพียงต้องการปลีกตัวจากการตอบคำถามเรื่องซ้าๆ และซักอึดอัด ยอก
ทำตัวตามสบายเหมือนที่เป็นเดิมที เมื่อเห็นว่าระหว่างทางเดินไปห้องน้ำมีชุด
เก้าอี้เช่นเดียวกับลิโอบบิโรจรัม หญิงสาวจึงนั่งเล่นที่ระเบียงทางเดินนั้น
พลาทตอบข้อความเพื่อนซึ่งส่งมาแซ่ววิ๊วๆ ตั้งแต่เธอบอกพวกเขาว่าคืนนี้จะ
ออกมางานเลี้ยงกับคุณตา

แม้ต่อหน้าผู้คน ทริกานต์จะวางตัวดี สุภาพเรียบร้อย และยังคง
ความสดใสในแบบของเธอ แต่ยามอยู่ลำพังที่ไม่มีสายตาผู้คนจับจ้อง เธอ

จะกลายเป็นหญิงสาวผู้รักความสนุกสนานและมีอารมณ์ขันล้นเหลือ เธอพูดคุยวิดีโอคอลกับเพื่อนพลงเดินหามุมถ่ายภาพอวดความงามแก่เพื่อนๆ

“โกยตั้งแต่เซลลูล่าร์ต้นขาเลยใช้ใหม่ ถึงได้เซ็กซี่ขนาดนี้” คุณธรรม
แฉีอย่างคะนองปาก

“ไอ้เก้ ไอ้ซัว โกยตั้งแต่ตาตุ่มต่างหากยะ”

คำตอบของเธอเรียกเสียงหัวเราะร่วนจากเพื่อนแฝดอย่างคุณธรรม
และธรรมคุณ รวมทั้งญาติ เพื่อนสาวอีกคน

แต่แล้วขณะที่กำลังจะหามุมถ่ายใหม่ ทริกานต์ก็หันไปชนเข้ากับใคร
บางคนจนโทรศัพท์แทบหลุดจากมือ

“อ๊วย คุณก้าน ขอโทษค่ะ”

เธอกลับมาสำรวมกิริยาทันทีที่เห็นว่าใครคือผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น
ก่อนจะกระซิบขอวางสายกับเพื่อนๆ ที่พากันส่งเสียงถามด้วยความตกอก
ตกใจ แล้วจึงยกหน้ายิ้มแห้งอย่างลูแก่โทษให้เขาอีกครั้งหนึ่ง

“ท่านประธานกำลังจะกลับ ผมอาสาตามคุณ”

“ค่ะ ขอบคุณนะค่ะ”

รอยยิ้มค่อยๆ เลือนหายเมื่ออีกฝ่ายไม่ได้ตอบไมตรีมาเช่นเดียวกัน
ทริกานต์รีๆ รอๆ ให้เขาเดินนำไป เพราะร่างสูงยืนบังเธอกับเสาจนแทบไม่มี
ทางผ่าน ทว่าผู้บริหารหนุ่มกลับยืนจ้องเธออยู่อย่างนั้น ดวงตากมเข้มของ
เขาหรือลึกลงหรือราวกับไม่พอใจบางสิ่งบางอย่างแต่ไม่พูด ทำเพียงใช้สายตา
ส่งประกายร้อนลามเลียทั่วไปหน้าของผู้ที่ถูกจ้องมอง

เขาไม่ได้ตะตะตึงตัวเธอ สองมือยังคงล้วงกระเป๋ากางเกงและยื่นห่าง
จากเธอราวครึ่งเมตร แต่ก็ทำให้กายสาวสั่นสะท้านขึ้นมาเช่นเดียวกับหัวใจ
ซึ่งวูบไหวในอก หนาวเสียยิ่งกว่าเย็นอยู่บนยอดดอย ขณะเดียวกันก็ร้อนรุ่ม
พานจะเป็นลม

“หอมขอตัวก่อนนะคะ” เธอกลั้นใจเอ่ยพลงพนมมือไหว้เขา ถือว่า
ลาเสียตรงนั้นเลย

คล้ายหลังร่างบางไปแล้ว กาจพลนี่ก็อยากเหวี่ยงขาเตะอะไรสักอย่าง เพื่อระบายความหงุดหงิด เขาไม่รู้หรือกว่าเธอกับเพื่อนคุยอะไรกัน แต่จากประโยคโต้ตอบที่ได้ยินทำให้นึกรู้ทันทีว่าเจ้าหล่อนพูดจาทะเล่สิ่งทะเล่กับปลายสายที่เขาเห็นแวบๆ ว่าเป็นผู้ชาย ความสนิทสนมเช่นนั้นเกินขอบเขตที่เขาจับได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธออยู่ในสถานะภรรยาแต่ในนามของเขา

แล้วดูเถอะ พอเห็นเขาก็กลับวางตัวสุภาพประหนึ่งเขาเป็นคุณครูจอมเข้มงวดหรือญาติผู้ใหญ่ฝ่ายไหนของเธอ ถึงเธอจะเป็นภรรยาแต่ในนามพ่วงด้วยสัญญากำกับ แต่เขาไม่ว่าหรือกนะหากทริกานต์จะ ‘กล้า’ กับเขา... เหมือนที่เธอกำลังกับเพื่อนของเธอ

เออเนะ นี่มันเรื่องอะไรกันที่จู้ๆ เขาก็พลอยหัวเสียกับการทำตัวเป็นเด็กดีของเธอ เขาไม่ได้อยากเอ็นดูเธอเหมือนใครต่อใคร และไม่ต้องการให้เธอมาเคารพบนอบ เขาอยากรู้สึกเท่าเทียมกับหญิงสาวเช่นที่ปรารถนาจะเทียบชั้นคนในสังคม แต่ดูท่าว่าแทนที่จะถีบตัวให้สูงขึ้นไป เขาคงต้องลดช่องว่างเข้าหาคุณหนูติดดินอย่างเธอ

เพียงครึ่งวันให้หลังงานเลี้ยง ข้อมูลเกี่ยวกับบุตรสาวของคุณหญิงเสาวลักษณ์รอฟพร้อมอยู่ในกล่องขาเข้าอีเมลส่วนตัวของกาจพลแล้วเรียบร้อย

เรื่องราวเกี่ยวกับสรายุชนีไม่ได้แปลกใหม่ไปจากที่เขารับรู้ผ่านสื่อและวงสังคมเลย เธอเป็นลูกสาวคนเล็กของคุณหญิงเสาวลักษณ์ มีพี่ชายหนึ่งคน เรียกว่าสรายุชนีคือเซเลบริตีคนหนึ่งก็ว่าได้ เพื่อนๆ ที่คบหาหรือทำธุรกิจด้วยล้วนเป็นคนมีชื่อเสียงทางใดทางหนึ่ง และเธอยังโสด หลักฐานจากนิตยสารที่เจ้าหล่อนเคยให้สัมภาษณ์บอกว่าหญิงสาวมีชายในฝันที่อายุมากกว่า ฉลาด และควบคุมเธอได้

กาจพลกระตุกยิ้มมุมปาก เขาหยิบโทรศัพท์มือถือถือสำรวจในลิ้นชักขึ้นมากดหมายเลขตามที่ได้รับข้อมูลมา รออยู่ครู่หนึ่งจึงมีเสียงคนรับสาย

เหมือนสาวประเภทสอง ดีที่ข้อมูลบอกไว้ก่อนแล้วว่าคนคนนั้นคือผู้จัดการส่วนตัวและเป็นเพื่อนสนิทของเธอ

“ขอสายคุณสรายุชินี จากกาจพล” เขาเอ่ยสั้นกระชับ

“กาจพลไหน”

“บอกเพื่อนคุณ เขารู้”

ชายหนุ่มวางสาย เขาหมุนเก้าอี้ในห้องทำงานที่บ้านไปยังหน้าจอโทรทัศน์แอลอีดีบนผนังซึ่งกำลังฉายเทปบันทึกภาพการแข่งขันกอล์ฟ เคาะนิ้วลงกับโต๊ะเป็นจังหวะสม่ำเสมอตามซีมิวินาที ไม่กี่ครั้งก็มีสายเรียกเข้ามาจากอีกเลขหมายหนึ่ง

“สวัสดีครับ คุณสรายุชินี”

“คุณกาจพล ได้เบอร์นี้มาจากไหนคะนี่” เสียงหวานสั้นพลีวเล็กน้อยให้คนฟังจับกระแสดความตื่นตันแปลกใจได้ว่าเป็นของจริง

“ไม่สำคัญเท่ากับธุระที่ผมต้องโทร. หาคุณหรรอครับ ผมเพิ่งทราบจากลูกน้องว่าเขาบังเอิญทำเครื่องดื่มทรุดคุณในงานเลี้ยง หากไม่เป็นการรบกวนจนเกินไป บ่ายนี้ผมจะส่งดอกไม้และการ์ดเพื่อขอโทษเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเมื่อคืน”

“คุณบอกเองนี่คะว่าเป็นอุบัติเหตุ นี่ไม่ถือหรอกคะ ถือมากก็กลัวจะнів่ลือกเปล่าๆ”

กาจพลหัวเราะกังวานรับมุกเจ้าหล่อน แต่อันที่จริงเขานึกชั้นคนที่บอกว่าไม่ถือ ทั้งที่ทำทางที่เห็นเมื่อคืนออกจะกระทบกระเทียดทีเดียว

“ถ้าอย่างนั้นเป็นมือเย็นล็กมือดีใหม่ครับ ถ้าคุณสรายุชินีไม่ติดใจแล้วจริงๆ”

“แหม แบบนี้จะปฏิเสธได้ยังไงบ้างคะนี่”

“ก็อย่าปฏิเสธ...” เขาเอ่ยเสียงนุ่ม “สองทุ่มเจอกันที่คลับโรงแรมเดิมนะครับ ผมเห็นป้ายว่ามีนักร้องแนวโซลจากต่างประเทศมาแสดง”

“ค่ะ แล้วเจอกัน”

ผู้บริหารหนุ่มเอนกายพิงพนักพลาถกลางผ่นลมหายใจยาว เท่านั้นเขาก็ได้
รู้แล้วว่าบุตรสาวของคุณหญิงเสาวลักษณ์มิได้ถือตัวอย่างคนเป็นแม่ แต่จะ
ไฝ่ต่ำอย่างแม่เจ้าหล่อนเกรงว่าลูกจะสมสู่กับคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าด้วย
ใหม่ อีกไม่นานหรอก...จะได้อีก

กาจพลไม่รีบ นี่เป็นแค่เกมฆ่าเวลาเพื่อความสนุกและลบความกดดัน
ในใจเท่านั้น ไหนเลยจะสำคัญเท่าหน้าที่ย้อันหมายถึงความมั่นคง

ทว่าสรณูชินไม่ได้มาเล่นๆ ตั้งแต่รู้ว่าผู้บริหารหนุ่มที่เธอประทับใจ
ในรูปลักษณะโหดพิทมา เธอแทบจะกรี๊ดลั่นห้อง และเมื่อวางสายจากเขา
หญิงสาวก็กรี๊ดร้องเพื่อระบายความปั่นป่วนในใจออกมาจริงๆ

ท่าไมเธอจะไม่รู้ว่ากาจพลทอดไมตรีให้ตน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีผู้ชาย
เข้าหาตนเสียหน่อย แต่เป็นครั้งที่สรณูชินดีใจและพึงพอใจที่สุด แค่นี้ก็ถึง
ใบหน้าหล่อเหลือร้าย ทั้งเข้มทั้งคมผิดจากภาพลักษณ์ผู้บริหารหรือ
ลูกหลานคนรวยที่เธอเห็นเจตา หัวใจก็เล่นไปสยบราบคาบเสียแล้ว แม้
ตอนที่เธอถามแม่เรื่องเขา ท่านจะบอกว่าเขาไม่มีหัวนอนปลายเท้า แต่ใคร
จะสนกัน สนแต่ที่หลับนอนก็พอ

หญิงสาวสลัดความคิดซุกซนทิ้งเมื่อเห็นบุรุษในห้วงคะเนงยืนรออยู่
หน้าทางเข้าโรงแรม แเค่เย็นเฉยๆ ยังมีมาดแลดูสง่า เขารูปร่างสูงเพรียวก็
จริง แต่อกเสื้อตั้งและพอดีตัวทำให้นึกต่อไปถึงร่างกายที่ซุกซ่อนอยู่ข้างใน
ทันทีที่สรณูชินก้าวลงจากรถและส่งกุญแจให้พนักงานบริการจอด
รถ ผู้บริหารหนุ่มก็สืบท้ามาหา เขากางพ่อนแขนเล็กน้อยให้เธอแตะขณะ
ขึ้นบันได

“คุณก้านไม่น่ามายืนรอนี้เลย รอที่ร้านนี้ก็ไม่ว่าว่าคุณไม่เป็นสุภาพ
บุรุษหรือกนะคะ”

“แต่ผมคิด” เขาตอบเสียงนุ่มทุ่ม “หรือถ้าคุณสรณูชินใจเกรงใจ คราว
หน้าคงต้องแก้ปัญหาด้วยการที่ผมไปรับคุณ”

“ใช่ค่ะ นี่เกรงใจ” เอ่ยพลางยิ้มยิ้มสื่อความนัย “แล้วก็เรียกแค่นี้
เถอะค่ะ นี่ถือว่าเรารู้จักกันแล้วนะ ใช่ไหมคะคุณกาน”

กาจพลยิ้มรับบางๆ แล้วผายมือให้สุภาพสตรีก้าวเข้าไปในคลับบาร์
สุดหรู กึ่งกลางของสถานที่แห่งนั้นเป็นเสาต้นกลมซึ่งดัดแปลงเป็นชั้นวาง
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลากหลายยี่ห้อและประเภท ไฟสีนวลส่องกระทบ
ขวดแก้วสะท้อนประกายละลานตา ล้อมรอบด้วยเคาน์เตอร์พนักงาน

โต๊ะที่เขาจองไว้อยู่ไม่ห่างจากเวทีใดๆ นัก แต่ก็พอให้ความรู้สึกเป็น
ส่วนตัว ยังไม่ถึงเวลาที่นักร้องจะขึ้นขับกล่อม เขาและเธอจึงสั่งอาหารและ
เครื่องดื่มราคาสูงลิ่วมาละเลียดดื่มด่ำ

“คุณมาที่นี่บ่อยไหมคะ”

“แค่ครั้งเดียว อันที่จริงผมชอบขับรถเล่น ออกไปสูดอากาศต่าง
จังหวัดมากกว่า”

“เมื่อก่อนนี่ก็ชอบค่ะ แต่เสียดาย คุณแม่ขายบ้านตากอากาศที่หัวหิน
ไปแล้ว ยิ่งเดี๋ยวนี้ทั้งโรงแรมและคอนโดมิเนียมผุดขึ้นมาก ชักหาความสงบ
ไม่เจอแล้วสิคะ”

“ผมมีที่พักที่เขาใหญ่ เป็นรีสอร์ทที่บ้านพักส่วนตัว รับรองความสงบ
และเป็นส่วนตัวครับ ถ้าคุณสนใจบอกผมได้เสมอ”

“นี่ชักสนใจซะแล้วค่ะ ยิ่งใกล้เข้าหน้าหนาวแบบนี้อากาศดีเน่ๆ”

“ครับ ดีมาก” ชายหนุ่มตั้งใจทอดหางเสียงแผ่วพลี้ว ตรงข้ามกับ
แววตาเข้มจืดที่มองสบเธอ

นักร้องสาวผิวสีออกมาปรากฏตัวบนเวทีพลางกล่าวทักทาย สราญชีนี
ต้องเอี้ยวกายมองจากโซฟาอย่างไม่สะดวกสบายนัก เธอกระเียบตัวหามุม
ถนัดไปตามโซฟาโค้ง ก่อนที่แผ่นหลังจะปะทะเข้ากับอกแกร่งราวไม้ตั้งใจ
เธอทำท่าจะขยับถอย แต่กาจพลขัดขืนเสียก่อน

“นั่งดูตรงนี้สะดวกกว่า”

เขาพาดแขนกับพนักโซฟาพलयกขาไขว่ห้าง ท่าทางสบายดั่งคำเชิญ

ชวน หญิงสาวโหม่ตัวหยิบแก้วไว้นมาชนกับผู้บริหารหนุ่ม ก่อนจะเอนพิง
พนักเก้าอี้ซึ่งท่อนแขนเรียวพาดอยู่เหมือนโอบเธอกลายเป็น

“I keep on fallin’ in and out of love with you

Sometimes I love ya, sometimes you make me blue

Sometimes I feel good, at times I feel used

Lovin’ you darlin’, makes me so confused”^๑

เสียงขับร้องสื่ออารมณ์ช่วยเพิ่มความโรแมนติกอบอวลไปทุกอณูของ
คลับแห่งนี้ สราญชีหนึ่งอิงอกแกร่งตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ขณะที่มือของเขาวาง
อยู่บนลาดไหล่เนียนสล้างของเธอ

^๑ เพลง “Fallin’” ของ Alicia Keys

๓

กำหนดออกเดินทางของประธานใหญ่มีขึ้นหลังงานเลี้ยงบริษัทราวสองสัปดาห์ วิชาญจะเดินทางไปท่องเที่ยวพักผ่อนที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นที่แรก ก่อนเดินทางไปฮ่องกงและยุโรปเป็นลำดับต่อไป

ผู้สูงวัยยินยอมให้หลานสาวเดินทางไปญี่ปุ่นด้วยกันหลังถูกอีกฝ่ายรบเร้าอย่างหนัก ที่นั่น...สองตาหลานใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในเรียวกังเล็กๆ บางวันออกท่องเที่ยว แต่ส่วนมากทั้งสองเพียงแต่เดินเล่นในหมู่บ้านอันเงียบสงบ บ้างเดินไปชมทะเลสาบซึ่งอยู่ไม่ไกล ชีวิตอันเรียบง่าย สมถะ และไม่มีเรื่องรบกวนจิตใจทำให้ผู้ปวยดูแข็งแรงผิดจากวันออกเดินทาง จนหลานสาวใจชื้นขึ้นมา

ถึงอย่างนั้นวิชาญปฏิเสธเด็ดขาดที่จะให้หลานรักติดตามไปดูแลที่ฮ่องกง หรือกานต์น้ำตาตกเมื่อต้องส่งท่านขึ้นเครื่องบินไปฮ่องกง แม้จะรู้ว่าคุณตานั้นดหมายกับนิธิตร์ที่นั่นก็ตาม ส่วนเธอต้องเดินทางกลับไทย

“คุณตาสัญญากับหอมได้ไหมคะว่า ถ้าได้เดินทางไปทุกที่ที่ตั้งใจแล้ว จะกลับไปรักษา” เมื่อใกล้ถึงเวลาแยกจาก คนอ่อนไหวก็ไม่วายอ่อนวอน

เสียงเครือ

วิษณุรูปหลังหลาน ดวงตาซึ่งมองตรงไปเบื้องหน้าวูบไหวเช่นกัน
“ตาสัญญา”

ประโยคสั้นๆ เรียกน้ำตาแห่งความดีใจและโล่งใจให้ร่วงผะ เธอ
แยกจากท่านด้วยความหวังว่าจะได้ใช้เวลาในอนาคตข้างหน้าร่วมกัน

หญิงสาวไม่ได้บอกให้ใครมารับที่สนามบิน ทว่าทันทีที่ก้าวออกจาก
ประตูผู้โดยสารขาเข้า ความเศร้าหมองก็พลันกระจัดกระจาย แปรเปลี่ยน
เป็นความตลกตะลึงทันทีที่เห็นเจ้าของใบหน้าซึ่งเริ่มเคยคุ้นยืนอยู่บริเวณ
ทางออก ร่างสูงสวมเสื้อโบลีแซนสั้น สอดชายไว้ใต้วงแขน เธอไม่เคย
เห็นกาจพลในชุดลำลองมาก่อนจึงเปลือยมือออกมา เป็นจังหวะเดียวกับที่
สายตาคมปลาบหลังเลนส์มองสบเข้าพอดี

ไม่หรรอก แคบ้งเอิญ เขาคงไม่ได้มารอรับเธอกระมัง แต่แม่จะบอก
ตัวเองเช่นนั้นเพื่อข่มกลั่นหัวใจที่เต้นผิดจังหวะ ความจริงก็ปรากฏเมื่อ
ร่างสูงเดินตรงมาหาเธอ

“อ่า...คุณก้านมารอหอมหรือคะ ใครเป็นคนบอกเที่ยวบินคะนี่” เอ่ย
พลางทำท่าเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันติดตลก

“คุณนิติ” เขาเฉลยง่ายๆ พร้อมกับหรีตาเป็นเชิงท้าทายว่าเธอจะ
จัดการอีกฝ่ายอย่างไร แต่หญิงสาวเพียงหัวเราะแหะ “ขอกระเป๋าคูณด้วย”

หริกานต์ยอมให้เขาทำหน้าที่สุภาพบุรุษด้วยการจําใจส่งกระเป๋า
เดินทางให้ เธอไม่กล้าติดตึงกับเขา กลัวจะถูกมองด้วยสายตาดำหนิซึ่งพา
ให้ใจสั่นหวิวเหมือนครั้งสุดท้ายที่พบกัน

ขณะที่กาจพลโทรศัพท์ถึงใครบางคน เธอก็ลอบมองสังกรามซึ่งมี
เคราขึ้นครีမ် เช่นเดียวกับเรียวหนวดเหนือริมฝีปาก รวากับเขาไม่โกนหนวด
เคราระหว่างวันหยุดสุดสัปดาห์ เออเนะ ทำจะบ้า เธอสังเกตและคาดเดาไป
เพื่ออะไรกัน หริกานต์อ่อนนอกอ่อนนใจตัวเอง

ชายหนุ่มคุยโทรศัพท์เพียงสองคำก็วางสาย ก่อนที่หริกานต์จะได้รู้

ว่าผู้ที่เขาโทร. หากก็คือลูกน้องซึ่งบรรณารักษ์รับพวกตนพอดีพอดี

“นี่เจนนรบ คนสนิทผม” เขาแนะนำสั้นๆ ไม่รอให้หญิงสาวเอ่ยทักทายอีกฝ่ายก็ตะแคงอกให้เธอขึ้นรถ

เจ้าของรถที่มารับเธอเดินอ้อมไปขึ้นรถอีกฝั่ง แม่ห้องโดยสารจะกว้างขวางและเธอเคยนั่งรถไปกับเขาลำพังแล้ว แต่ก็ไม่ได้ลดความอึดอัดลำบากใจลงไป อาจเพราะบางสิ่งบางอย่างในตัวบุรุษผู้นี้ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาไม่ใช่คนที่ชอบดูแลเอาใจใส่ใคร

“ผมมาออกรอบแถวบางนา ก่อนจะเลยมารับคุณ”

“อ้อ ค่ะ” หญิงสาวรับคำอย่างตระหนกตกใจที่เขาเอ่ยตรงกับหัวข้อที่เธอคิดพอดี “จริงๆ หอมกลิ่นเองก็ไม่ลำบากอะไร แต่ขอบคุณนะค่ะ”

“ผมยังไม่ได้กินอะไร เวะหาอะไรกินก่อนแล้วกัน”

หริกานต์เบิกตามองผู้ที่ร่วรัดตัดความอย่างนึกที่ง เขาช่างสมกับเป็นผู้บริหารเสียจริงๆ ถึงได้คิดว่าทุกคนต้องทำตามคำสั่งเขา เอ๊ะ! หรือว่าเมื่อกี้เขาไม่ได้สั่ง เธอหัวหม่นไปหมด ไม่เข้าใจการกระทำของบุรุษที่เธอมองว่าต่างวิธีคิด ต่างวิถีชีวิตกับตน

“เวะร้านส้มตำแถวพระรามเก้า” กาจพลบอกคนสนิทซึ่งรับหน้าที่ขับรถในวันนี้

จากที่ปฏิเสธไม่ได้กลายเป็นไม่อยากปฏิเสธ หญิงสาวที่ไปอยู่ต่างแดนกว่าสองสัปดาห์คิดถึงส้มตำเสียยิ่งกว่าอะไร ครั้นรถจากรัวร์เล่นมาจอดยังร้านอาหารอีสานริมถนนพระรามเก้า เธอจึงเปิดประตูลงจากรถเองด้วยความเต็มใจ

ร่างเพรียวระหงเดินเคียงกับคนตัวสูงไปยังเรือนไม้สองชั้นบนที่ดินโล่ง ภายในร้านมีทั้งส่วนที่เป็นห้องปรับอากาศและด้านนอกซึ่งแวดล้อมด้วยต้นไม้ร่มรื่น เมื่อพนักงานถามแขกคู่ล่าสุดที่มาถึง กาจพลจึงฝันมองคนข้างกายเพื่อยกการตัดสินใจให้เธอ

“ข้างนอกดีกว่าค่ะ” ตอบพนักงานแล้วก็หันมาเอ่ยเสียงเบากับชายหนุ่ม

“หอมว่าข้างนอกบรรยากาศดี อ้อ ว่าแต่คุณก้านกินปลาร้าหรือเปล่าคะ”

ดวงตาคมปลาทัดดวงมองทันควัน หริกานต์นึกได้ว่าเธอเปลือยทำตัวเป็นกันเองเกินไปก็สายเสียแล้ว

“ผมกินได้หมด” เขาพิมพ์คำตอบเบาพอกัน แล้วจึงทำที่มองต้นไม้ระหว่างทางเดิน

หญิงสาวอ้อมยิ้มเอ็นดูคนฟอร์มจัด แค่เพียงประโยคนั้นช่องว่างระหว่างกันก็ดูจะย่นระยะเข้ามามากที่สุด และการได้เห็นใครผ่อนคลายก็ไม่น่าพอใจเท่าผู้ชายที่ทำงานหนัก สีหน้าและแววตาไร้ความสุขคนนี้

โต๊ะไม่มีพนักงานให้ความรู้สึกเหมือนกินข้าวอยู่ในสนามหน้าบ้านมากกว่าร้านอาหาร ทันทีที่หย่อนกายนั่ง คนไม่หิวก็จัดการสั่งอาหารโดยที่ยังไม่ได้เปิดเมนู

“เราชวนคุณเจนรบมากินด้วยดีไหมคะ”

กาจพลกำลังจะอัปปากปฏิเสธ แต่เมื่อจุกคิดได้ว่าสตรีตรงหน้ามีนิสัยใจคอแตกต่างจากคนในสังคมเดียวกับเธอ และเพื่อลดช่องว่างระหว่างเขากับเธอ ชายหนุ่มจึงสวมบทบาทเป็นเจ้านายผู้มีน้ำใจต่อลูกน้อง เขาต่อสายตามือขวาของตน

“ตอนแรกก็ไม่หิว แต่เห็นเมนูแล้วหน้ามืดสั่งมาเยอะเลย หอมขอเลี้ยงขอบคุณที่คุณก้านอุตสาหะไปรับถึงสนามบินนะคะ”

“ได้ครับจะเอาตอก...กาจพลข่มความไม่สบายอารมณ์ไว้

“คงไม่ได้”

“หอมขอเถอะคะ เราเป็นคนรู้จักกันแล้ว หอมไม่อยากจะให้คุณก้านถืออะไรมากมาย” เธอเอ่ยจากใจจริงก่อนจะนึกขึ้นได้ “อ่า...แต่ถ้าถ้าคุณไม่หิวหอมเป็นคนรู้จักก็อีกเรื่องหนึ่ง”

“มือนี้ไม่ได้” เขายืนยันคำเดิม แต่ประโยคต่อมาอ่อนลง “คราวหน้าแล้วกัน ไว้คุณเลี้ยงผมแค่คนเดียว”

หริกานต์นั่งงงในคราแรก แต่เมื่อมองไปเห็นชายหนุ่มผมสั้นสกินเฮด

ก้าวตรงมา เธอก็เข้าใจคำตอบเมื่อครู่นี้ทันที เอาเถอะ อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ถือตัวว่าเป็นผู้ปกครองของเธอดังที่คิด เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นเธอคงไม่มีความสุข ไม่กล้าปรึกษาหารืออย่างที่คุณตาฝากฝังเป็นแน่

อาหารที่สั่งกว่าสิบอย่างทยอยมาในเวลาไล่เลี่ยกัน นอกจากนี้ยังมีเบียร์ที่ผู้บริหารหนุ่มสั่งกับน้ำอัดลมสำหรับหญิงสาวและผู้ที่ต้องขับรถ ทริคานต์กำลังจะเอื้อมไปคิบน้ำแข็งใส่แก้ว แต่ถูกเจนรบแย่งหน้าที่เสียก่อน

“ผมจัดการเองครับ”

ท่าทางตระหนกของอีกฝ่ายส่งผลให้หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่นโดยไม่รู้ตัว อดคิดไม่ได้ว่าเจ้านายเขาคงจะข้มงวดไม่น้อย ซึ่งก็คงไม่แปลกไปจากตัวตนของกาจพลที่เธอได้ประสบมา ถึงอย่างนั้นเธอก็ขอเป็นตัวของตัวเองด้วยการรินน้ำอัดลมใส่แก้วทั้งสองใบ ไวกว่าที่เจนรบจะทันห้ามอีก

เจ้านายกับลูกน้องสบตากันอัตโนมัติ มีอวาคคนสนิทมองราวกับฟ้องว่าไม่ใช่ความผิดของเขา ขณะที่ดวงตาคมกริบหริ่มองอย่างคาดโทษว่าต่อไปอย่าได้หวังจะมีคนให้ท้ายอย่างนี้อีก

“ขอบคุณนะคะที่ไปรับและมาส่ง แถมยังเลี้ยงอาหารอร่อยๆ ด้วย” ทริคานต์เอ่ยพร้อมกับกระพุ่มมือไหว้หลังลงจากรถ “คุณก้านคงกลัวว่าหอมจะคิดมากเรื่องคุณตา หรือไม่คุณตาก็คงแอบบอกคุณใช้ไหมคะ”

กาจพลตะลึงงันเมื่อถูกรู้เท่าทันโดยไม่มีที่ท่าว่าเจ้าหล่อนจะฉุกคิดได้มาก่อน เขาเสทหลบตาพาลงถอนหายใจยาว รู้สึกเสียหน้าที่ถูกรู้ทันยังไม่เท่าเจ็บใจตัวเอง เขาประมาทที่คิดว่าเธอไม่ฉลาดเท่าใดนัก แต่ได้รู้แล้วว่าเขามองเธอฉาบฉวยไป

“ใช่ ผมไม่อยากให้คุณคิดมาก” เขาจำต้องยอมรับ “เป็นความตั้งใจของผมเอง ไม่ใช่ด้วยคำสั่งของท่านประธาน”

นี่อย่างไร สิ่งที่สามารถทำให้เขามีอิทธิพลต่อเธอก็คือความจริง คำสารภาพนั้นเรียกรอยเลือดฝาดบนใบหน้าสาว ชายหนุ่มยิ้มย่องเมื่อค้นพบ

อาวุธเด็ดที่จะต่อกรกับผู้หญิงคนนี้

“ช่วงวันหยุดปีใหม่ผมจะบินไปฮ่องกง เราไปด้วยกันดีไหม”

“ไม่ถึงสองอาทิตย์...” หญิงสาวเอ่ยพร้อมยิ้มยิ้ม ดวงตาสุกสกาว “ดีเลยค่ะ หอมกำลังคิดว่าจะไปหาคุณตาเมื่อไรดี ไม่ให้โดนไล่กลับมาเพราะว่าเกาะติดท่านแน่”

กาจพลเฉลยยิ้มตาม ก่อนก้มหน้าในอกจะกระตุกเสียดูญร้ายกับคนทำผิดถูกจับได้ เมื่อหางตาเหลือบเห็นสาวใช้ยิ้มกริ่มขณะมองมาที่เขากับคุณหนูของบ้าน

ชายหนุ่มขอตัวกลับ ขึ้นอยู่นานกว่านั้นเขาอาจทำให้ทริกานต์หวาดระแวงความรู้สึกของตน เขายังต้องการให้เธอลับสน ครุ่นคิดถึงเขามากกว่าแสดงออกอย่างโจ่งแจ้งให้เธอรับรู้ความรู้สึก เขาไม่คิดเกาะเธอหรือเป็นหนูกตถึงข้าวสาร แต่ก็ยอมไม่ได้หากหญิงสาวมีคนรักเข้าจริงๆ ไม่พร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะในช่วงเวลานี้ที่เขาต้องการความมั่นคง

กาจพลอาจเป็นปริศนาสำหรับสุภาพสตรีคนหนึ่ง แต่กับผู้หญิงอีกคน...เขาทำตัวเป็นโจทย์ที่อ่านง่าย และสรานูชีนี่ก็เป็นคำตอบที่ลงตัวของเขาเช่นกัน

ผู้บริหารหนุ่มอารมณ์ดีเป็นพิเศษหลังการประชุมบอร์ดบริหารช่วงบ่ายเสร็จสิ้น เขาก้าวเดินอย่างองอาจผ่านคุณหญิงเสาวลักษณ์ หยิบผयोगอย่างทีรู้ว่าต้องถูกนำไปพุดลับหลัง ช่วยไม่ได้นี่นะ ก็ถวยรางวัลประกาศชัยชนะต่อคำตู่ถูกของคุณหญิงนอนรออยู่ที่บ้านเขานั่นเอง

เกมที่คิดว่าจะยาก...กลับกลายเป็นเกมคลายเครียดง่าย ๆ แก่เมื่อดีอยู่หรือกั ทันทึที่จัดการงานแล้วเรียบร้อย กาจพลก็ตรงกลับแมนชั่นสี่ชั้นของตนเพื่อเตรียมตัวออกเดินทางไปคั้งที่เขาใหญ่ในวันหยุดสุดสัปดาห์

สรานูชีนี่รอเขาอยู่ที่โถงทางเดินเชื่อมกับโรงจอดรถชั้นใต้ดิน ร่างบาง

ในชุดเดรสผ้ากำมะหยี่สีเลือดนกยกแขนขึ้นโอบคอเขาพร้อมกับโน้ม
 ท่าย่อยเขาลงมา เมื่อเจ้าหล่อนไม่เกรงสายตาเจนนรบ มีหรือเขาจะเกรง มือ
 หนารั้งเอวคอดมาแนบชิดขณะตะโถมจูบ อีกมือก็โยนเสื้อสูทให้ลูกน้องนำ
 ไปเก็บ

“จัดกระเป๋าหรือยังครับ”

“ค่ะ...” เสียงหวานลั่นพรวด ดวงตาพรวดพรายด้วยความกระสัน
 ต้องการ

“เดี๋ยวผมขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน”

กาจพลทาบนิ้วมือกับเครื่องสแกน ครั้นประตูลิฟต์เปิดออก หญิง
 สาวก็ลอบถนอยหาใจอย่างแสนเสียดาย แต่เธอไม่คิดจะรบกวนเขาขึ้นไป
 เธอเคยถามกึ่งยั่วเย้าเจ้าของบ้านครั้งหนึ่งว่าเขาซุกซ่อนอะไรไว้ชั้นบนสุดของ
 บ้าน แต่เมื่อรู้ว่าเป็นห้องนอนใหญ่จึงเลิกสนใจ ใครจะสนใจ...ตราบเท่าที่มีเขา
 นอนแนบกาย...ห้องใดก็ไม่สำคัญ

ชายหนุ่มใช้เวลาฉลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่นาน ทว่าก็ต้องเลิกคิ้วแปลกใจ
 เมื่อเห็นเจนนรบยืนนิ่งรอตน ทั้งที่กระเป๋าสะพายยี่ห้อหิ้ววางอยู่บนเตียงแล้ว
 เรียบร้อย ท่าทางเช่นนั้นบอกรู้ว่าอีกฝ่ายมีธุระสำคัญ

“มีอะไร” เขาถามพลางยกผ้าซับหยาดน้ำบนใบหน้า

“นายฤกษ์เพิ่งโทร. มาบอกว่าคุณน้ำหอมขับรถออกไปนอกเมือง มุ่ง
 ไปทางสุพรรณ ตอนนี้อยู่ตามอยู่ครับ”

ดวงตาคอมปลาสลุกโชนราวกับสุ่มไฟ เขาจำได้ดีว่าเจ้าหล่อนมีเพื่อน
 ชายคนสนิทที่อยู่ที่นี่ถึงสองคน สองคน...มากเกินไปที่จะคิดไปในทางชั่วสาว
 ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ชอบใจ กว่าจะไปถึงคงเย็นย่ำ แล้วจะกลับบ้านก็ไม่ง่าย
 กันแม่คุณ

“ตามอย่าให้รู้ตัว เขากลับแล้วโทร. บอกฉันด้วย”

“ครับ”

กาจพลโยนผ้าขนหนูใส่ตะกร้า คว่ากระเป๋าสะพายป่าแล้วลงลิฟต์มา

หาคนรอ สราญุชินีเฝ้ารอเขาจนเขากลับที่ที่ยื่นมือออกไป หนุ่มสาวก้าวลงบันไดเตี้ยไปยังชั้นใต้ดินที่ซึ่งรถสปอร์ตสีบรอนซ์ของกาจพลจอดอยู่อีกคัน

ชายหนุ่มอาจไม่ใช่คนรวยที่สุดหรือมาจากชาติตระกูลดังอย่างที่เธอเคยคบ แต่เรื่องรสนิยม รูปร่างหน้าตา และเชิ๊กซ์ เขาคือที่สุดของที่สุดที่สราญุชินีพานพบมา อยู่กับเขา...เธอลืมนึกว่าตัวเองเป็นใคร ลืมผู้คนทั้งโลกเลยทีเดียว

ดังนั้นเมื่อรถเซฟโรเลตคอร์เวตต์แล่นออกนอกเมือง คนขับกดเบรคหลังคา หญิงสาวจึงปีนปายขึ้นไปนั่งบนพนักเก้าอี้ผู้โดยสารพร้อมกับกาจพลออกสองข้าง หัวเราะร่ารากับเธอคือเจ้าของโลกนี้แต่เพียงผู้เดียว

ความบ้าบิ่นเล็กๆ น้อยๆ กระตุ้นสารบางอย่างให้ไหลเวียนทั่วกายทันทีที่มาถึงบ้านพักส่วนตัวภายในรีสอร์ทที่มีบ้านพักเพียงหกหลัง หนุ่มสาวก็ตระกองกอดกันเข้าไป ก่อนเสียงหัวร่อต่อกระซิกจะแปรเปลี่ยนเป็นเสียงรจวนครวญคราง ประสานกับเสียงทริตทริงเรไรที่ร้องหาคู่

เมื่อฝ่ายหญิงนอนศิโรราบอยู่ใต้ร่าง เป็นฝ่ายรองรับความรุนแรงและทำได้เพียงร้องอุทธรณ์ กาจพลก็อนุমানว่าเขาคือผู้พิชิต ความสมหวังกระตุ้นให้เขายิ่งฮึกเหิมรุกไล่ ก่อนจะโห่ร้องเมื่อได้กำชัยในสมรภูมิ

“ก้าน...”

เสียงครางเรียกชื่อด้วยความสุขสมดังมาจากผู้ที่เขาหลงนึกว่าปราชัย ชายหนุ่มไม่ชอบใจนักที่เจ้าหล่อนข้ามขั้นมาเรียกเขาด้วยความสนิทสนมคุ้นเคย ทั้งที่เขาอาวุโสกว่าเธอถึงสิบปีและไม่เคยคิดมอบความสำคัญมากไปกว่าสถานะคู่นอน

กาจพลเบือนหน้าหนีจากมือที่ลูบไล้ตามสันกรามของตนแทนการตำหนิตรงๆ เขาเสลுகนั่งสวมกางเกงและแว่นสายตา ก่อนเจ้าของร่างเปลือยเปล่าจะสวมกอดแผ่นหลัง

“พักบ้างไม่เป็นหรือคะ” หญิงสาวฉอเลาะเสียงหวาน แหว่เสียงหัวเราะในลำคอตอบมา

“ครัวของรีสอร์ทปิดสี่ทุ่ม ผมจะโทร. สั่งอาหาร คุณนี่แต่งตัวตามสบาย”

สรานูชินีมองตามร่างสูงที่ผละไปแล้วก็รู้สึกวาบหวาม จึกจึกหัวใจเมื่อเพิ่งสังเกตเดี๋ยวนั้นเองว่าประตูหน้าบ้านที่พวกตนเข้ามายังคงเปิดค้าง เธอสวมเดรสสายเดี่ยวตัวเดิมแล้วจึงแส้รงเดินไปปิดประตูด้วยความตกอกตกใจ

“ตายแล้ว ประตูยังเปิดอยู่เลย แล้วเมื่อไหร่...”

ผู้ที่เพิ่งวางโทรศัพท์ที่ไหล่ไหล่ง่ายๆ เขาโอบเอวเธอพาเดินผ่านประตูหลังบ้านไปพบกับสระว่ายน้ำส่วนตัวและศาลาสีเหลืองมุกเก้าอี้หวายในตัวล้อมรอบบริเวณด้วยกำแพงไม้พุ่มหนาตา

“ได้ยินไหม เสียงจกจก้น ถ้าใครได้ยินเขาคงคิดว่าเสียงจกจก้นร้องหาคู่สมสู่กัน” กางพลยิ้มมุ่มปาก นัยน์ตาแพรวพราวเหมือนนกออกถูกใจนักหนาหญิงสาวถึงกับสะอึก ขาวาบไปทั้งร่าง หัวใจเจ็บแปลบกับคำเปรียบเปรยราวเธอและเขาเป็นสัตว์สมสู่กัน ไม่ใช่มนุษย์ซึ่งร่วมรัก...อย่างที่คุณคิดเช่นนั้นตลอดมา

ใต้ถุนบ้านไม้ชายทุ่งครึกครื้นด้วยเสียงเพื่อนพูดคุยกันอย่างออกรสคลอด้วยเสียงกีตาร์ที่ธรรมคุณเกาเบาๆ มีแดนเซอร์เป็นฝูงแมลงเฝ้าต้นระบารอบหลอดไฟ เหนือยก็ตกลงในถังรองน้ำที่สะท้อนแสงไฟซึ่งพวกมันคิดว่าเป็นไฟอีกดวง

หริกานต์เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในรอบสองเดือนมานี้ให้เพื่อนฟังเป็นครั้งแรก แม้แต่กับญาติเธอก็ยังไม่เคยเล่าให้ฟัง เพราะไม่อยากเล่าทางโทรศัพท์

“มันก็แปลกๆ อยู่นะ แกเก็บเรื่องใหญ่ขนาดนี้ ไม่แม่แต่แม่บอกเพื่อนมาตั้งสองเดือน แล้วจู่ๆ ก็มาเล่าให้ฟังวันนี้” ธรรมคุณตั้งข้อสังเกต

“ก็มันไม่มีโอกาส”

“ไม่มีโอกาสหรือแกไม่ได้หาโอกาส จนมันคับอกคับใจละสิท่า”

คุณธรรมต้อนรับเพื่อนอีกแรง

“พูดอะไร ฉันลงไปหมดแล้ว”

คู่แฝดหันไปยกคิ้วหัวตาอย่างรู้กัน มันต้องมีอะไรพิเศษละหน้า
เพื่อนของพวกเขาจึงอยากเล่าอยากระบาย

“เข้าไปแล้วยัง” ธรรมคุณเล็กอ้อมค้อม

“เฮ้ย! บ้า” หญิงสาวปฏิเสธเสียงหลง เรียกเสียงหัวเราะกังวานจาก
เพื่อนชายสองคน “ฉันไม่น่าเล่าให้พวกแกฟังเลย รู้บอigyุ่ดีกว่า ไอ้ลามก”

“เออ พวกข้าจะรอดูตอนแกบอกขุ่ย เผลอๆ ยายนั้นจะลงดีเทลเยอะ
กว่าอีก”

หริกานต์ทำท่าสยองขนลุกขนพอง ชักหัวน้ใจตามคำขุ่ของเพื่อน
เหมือนกัน

“คนรวยนี้ก็คิดอะไรแปลกๆ เนอะ จดทะเบียนกันแล้วยังมีเซ็น
สัญญา ถ้าผู้หญิงที่ซ้ารักบอigyุ่ให้ทำอย่างนั้นคงเลิกว่าะ เหมือนนอนอยู่บนความ
หวาดระแวง” คุณธรรมเปรย

“เหตุผลของแกมันก็เข้าใจได้ แต่ฉันกับคุณก้านไม่ได้รับกัันง มันเป็น
เรื่องธุรกิจ”

หญิงสาวไหว้หล่อย่างไม่คิดมาก แล้วขยับนั่งขัดสมาธิหลังตรงเมื่อ
นึกขึ้นได้ว่ามีเรื่องสำคัญจะหารือกับเพื่อน

“ไก่อ่ ไช้ ฉันว่าจะทำไร่นาสวนผสม ช่วงแรกอาจขอแรงพวกแกมาช่วย
ไ้ได้ไหม”

“เดี๋ยวกว่ แกจะทำสวนที่ไหน อะไร ยังไง”

หริกานต์เล่าถึงที่ดินหกไร่ในเมืองที่คุณตายุกให้เธอ นั่นจุดประกาย
ความฝันตั้งแต่สมัยยังเป็นนักศึกษาให้เธออีกครั้งหนึ่ง เธออยากมีเรือกสวน
ไร่นาของตัวเองเช่นเดียวกับเพื่อนสนิทสามคน ขณะเดียวกันก็วาดฝันถึงการ
มีพื้นที่สีเขียวอันสงบสงบบท่ามกลางตึกสูง แต่นี้ก็ภาพตามจินตนาการ เธอ
ก็ยิ้มด้วยความอิม้ใจ

“สุดยอด! มีใครให้มากกว่าคุณตาของแกอีกไหม” คุณธรรมอ้าปาก
หาว

“ข้าก็ว่าไม่มีอะ ใครจะยกที่ดินไร่ละหลายร้อยล้านให้หลานทำอะไรทำนา
รู้แล้วว่าแกเหมือนใคร ไอ้หอม”

หลานสาวคุณตายึดอกรับด้วยความภาคภูมิใจ ความฝันที่จะทำให้
คุณตาภูมิใจเล่นพลาโน่ไปทุกอณู

“แต่มันยากนะ พวกข้าไม่รู้สภาพดินที่นั่น ไหนจะระบบชลประทาน
ปลูกข้าวจะใช้น้ำเยอะนะเว้ย”

“ฉันคิดว่าไว้จะทำนาหยุดและเดินท่อระบบน้ำพุ่งเอา ใช้วิธีปลูกข้าว
เหมือนพืชผักอย่างที่เคยไปดูตัวอย่างจากปราชญ์ชาวนาอย่างไรละ ฉันยัง
เก็บไฟล์รายงานส่งอาจารย์เรื่องนี้ไว้อยู่เลย”

“แล้วเรื่องแสงล่ะ กลางเมืองอย่างนั้นสว่างเกินไป ขนาดที่นาฝั่งติด
ถนนของบ้านพวกข้า ข้าวยังแทบไม่ออกรวง”

“ฉันกะจะปลูกข้าวพันธุ์ไม่ไวต่อช่วงแสงก่อน หลังจากนั้นก็ต้อง
ปรับแก้ปัญหาไป พวกแกู้ฉันไม่ได้ผลหรอกน่า”

คู่แฝดพยักพยิตให้กัน “มันเอาจริงเว้ย”

“ตกลงว่าพวกแกร่วมมือด้วยช่วยกันนะ”

“ลุย!”

สองหนุ่มยกขวดขึ้นชนแล้วกระดกเบียร์กันขวดดื่มอึกๆ ทริกันต์
ล้าลกรสเผื่อน ถึงกระนั้นก็หัวเราะไปกับเพื่อนที่ขบขันคนคออ่นอย่างเธอ

ความหอมมันเศร้าซึ่งเกาะกุมจิตใจยามอยู่ล่ำพั่งค่อยๆ เลือนหายไปนับ
แต่ได้เจอเพื่อน และเธอก็ตั้งใจว่าจะอยู่ที่นี้จนกว่าจะใกล้วันปีใหม่ ไม่อยาก
กลับไปอยู่บ้านใหญ่ซึ่งไม่มีเจ้าของ เพราะมันรังแต่ทำให้เธอยิ่งหวาดกลัว
ชีวิตที่ไม่มีคุณตาคอยปกป้องคุ้มภัย

“ยังไม่กลับครับ ยังอยู่บ้านเพื่อน”

ผู้บริหารหนุ่มปิดแฟ้มตั้งบังทั้นที่ที่ได้รับรายงานด้วยประโยคเดิมมา
สี่วัน แค่อังไรท้องนา จะชุกอะไรน้ากหนา!

“ตกลงจะไม่ไปแล้วรีไรง ฮ่องกงนะ” กาจพลบ่อย่างหัวเสียด

“ผมไม่ทราบครับ”

“ไ้อรับ!”

เจนรบก้มหน้าหลบตา ลงว่านายขึ้น ‘ไ้อ’ แล้วละก็ แปลว่าถึงจุด
เดือดจริงๆ เขาไม่น่าทวนมาทาบไปอย่างนั้นเลย เพราะเห็นว่าวันสองวันนี้นาย
อารมณ์ดีหลังกลับจากเที่ยวพักผ่อนจึงชะล่าใจ

“แล้วจะเอาอย่างไรจะที่นี่ ต้องโทร. ตามแม่คุณไหม”

กาจพลคิดไม่ตกจนพาลหงุดหงิดกว่าเดิม ยิ่งลูกน้องคนสนิทปิดปาก
เงียบ เขาก็นึกขวางจนตวาดอีกครา

“ไ้อรับ ถามไม่ได้ยินอะ!”

“ไ้อรับเอ้ย โดนทั้งขึ้นทั้งล่อง”

ใครจะไปคิดว่านายจะปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับเขา ยิ่งเป็นเรื่องผู้หญิง
ด้วยแล้ว เจ้านายของเขาออกจะคิดน้อย ไม่เคยเก็บมาเป็นสาระสำคัญใน
ชีวิต แต่กับสตรีผู้นี้...เขาเห็นนายให้ความสำคัญแก่เจ้าหล่อนแตกต่าง
จากทุกคน ตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยอย่างการจองโต๊ะอาหาร ไปจนถึงการรับ
หญิงสาวถึงสนามบินและพาไปกินข้าวต่อในร้านที่นายคงไม่คิดจะย่างกรายไป

“เออ บอสโทร. ไปแจ้งวันเดินทางดีไหมครับ ถ้าทราบแล้วคุณน้าหอม
คงกลับมาเตรียมตัว”

กาจพลระบายลมหายใจอย่างโล่งอก นั้นสินะ เรื่องง่ายๆ แค่นี้ทำไม
เขาคิดไม่ได้ คงเพราะโทสะครอบงำความคิด

“อืม ขอบใจ” เขาเอ่ยราบเรียบดังเคย

เมื่อผู้เป็นนายผงกศีรษะเป็นเชิงหมดธุระแล้ว เจนรบจึงออกจากห้อง
ทำงาน คนที่อยู่ลำพังในห้องหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา แต่ยังไม่ทันทำอะไร

มากไปกว่าลึงเลใจ หน้าจอสมาร์ทโฟนก็มีสายจากต่างประเทศโทร. เข้ามา
เสียก่อน

ชายหนุ่มเลื่อนหน้าจอเพื่อรับสาย จำได้ว่าเป็นหมายเลขโทรศัพท์
ประจำห้องพักของนิติธรที่ติดต่อถึงเขาเมื่อสองวันก่อน

“คุณก้าน มาพบผมที่ฮ่องกงด่วนที่สุด เฮลิคอปเตอร์ท่านประธานตก
พาหนูน้ำหอมมาด้วยนะ”